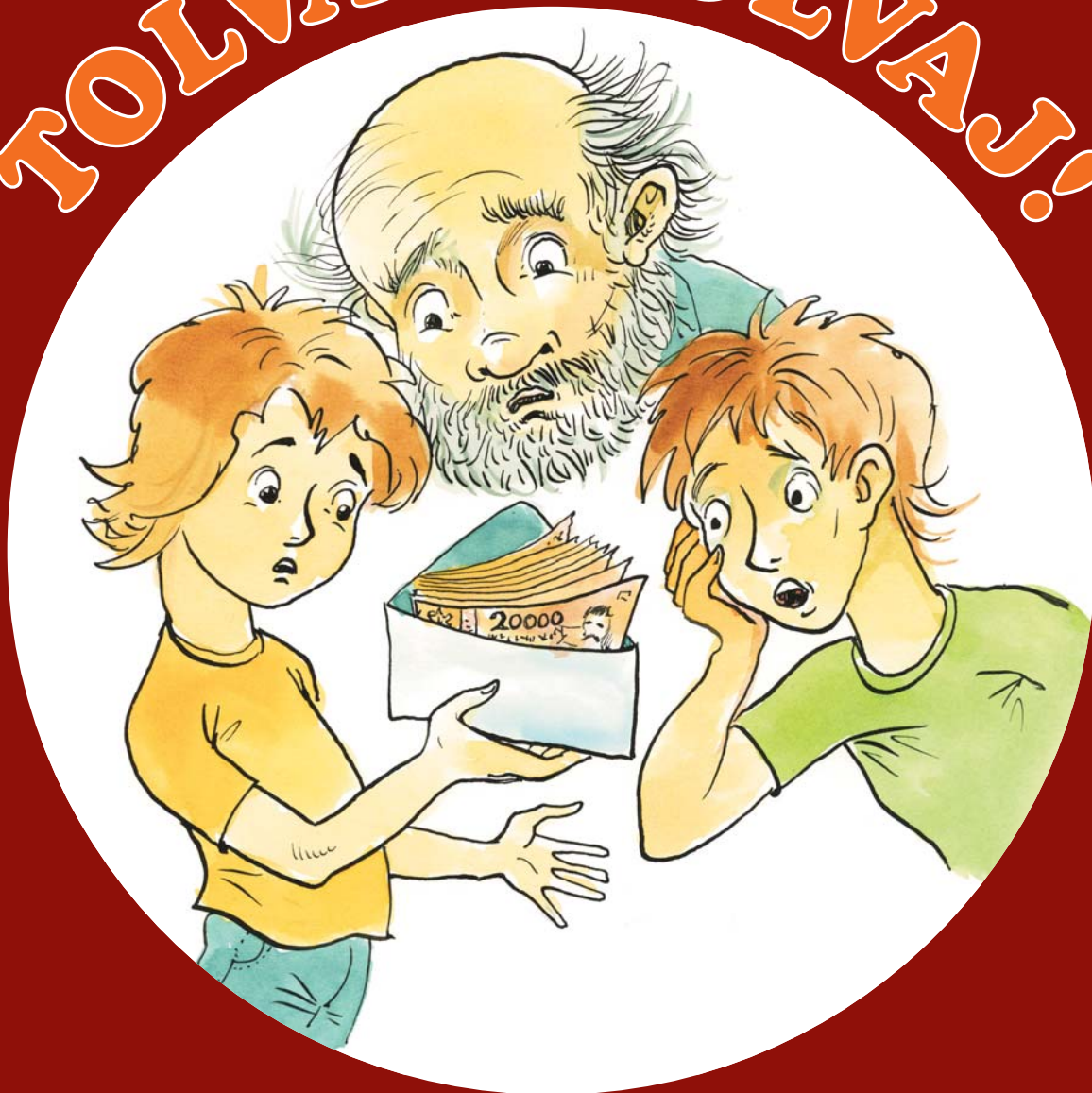

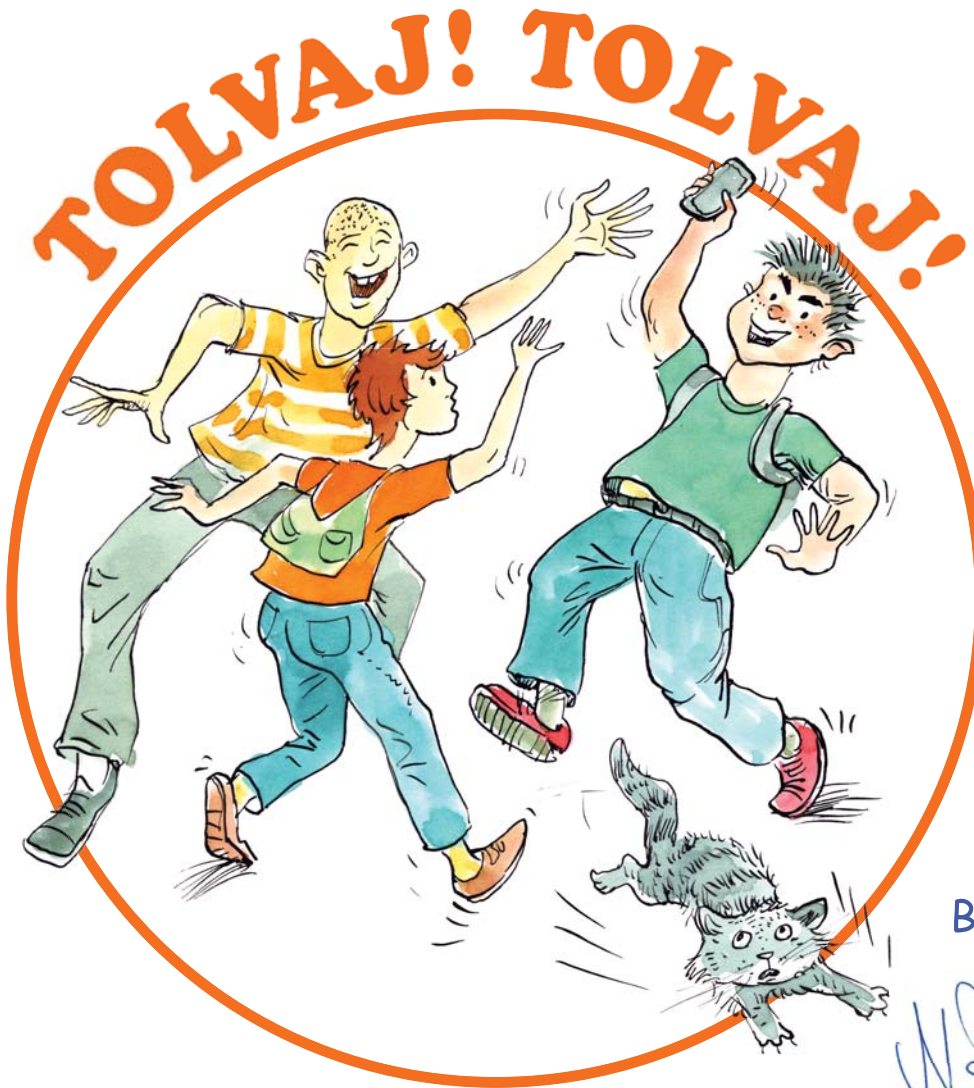
Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

TOLVAJ! TOLVAJ!

Vigyázz a pénzedre, hogy ne érjen semmi baj!

Nógrádi Gábor – Cakó Ferenc

Barátsággal

Nógrádi Gábor

Vigyázz a pénzedre, hogy ne érjen semmi baj!

TARTALOM

Fogják meg, tolvaj! / 8

Kié a gumikutya? / 4

Ki vette el a tárcámat? / 13

Ne lopj –
inkább adok / 18

Miért volt ilyen olcsó? / 23

◆ 2 ◆

Ha találtam, az enyém? / 28

Aláírni mások helyett: soha! / 35

Rabló banda, rosszul jársz / 42

Ismeritek a következményeket? / 46

Felejtsd el a csecsebecsét! / 52

Nyomozom az unokáim / 56

KIÉ A GUMIKUTYA?

Aznap én mentem az óvodába legkisebb unokámért.

Amikor a többi szülő és nagyszülő mellett a kis padon öltöztetni kezdtem Lizit, láttam, hogy egy sípolós kutyát szorongat a kezében. A sípolós kutya gumiból van. Ha összeszorítjuk, sípol. Élő kutyákkal ezt nem kellene kipróbálni. Élő kutya, ha megszorítjuk, nem sípol, hanem harap.

– Kié ez a gumikutya? – kérdeztem legkisebb unokámat.

– Az enyém! – mondta.

A mamája öltöztette és közben vigasztalta.

– Biztosan bent hagyta, Lacikám, valahol a játékok között. Most sietünk, nem tudlak visszaengedni érte. De holnap biztosan megtalálod!

Hitetlenkedve pislogtam rá. Reggel Lizinek még nem volt sípoló gumikuttyája. És az óvoda nem Mikulás, hogy sípolós gumikuttyákat osztogasson.

– Figyelj, kicsi lány! – néztem szigorúan Lizire. – Neked nincs gumikuttyád.

– De van! – mondta az unokám, és a fülembe sípolt a kutyával.

Még mondott valamit, de közben a sípolástól megsüketültem, és nem hallottam, mit mond.

Egy kisiú sírását azonban meghallottam, amikor kidugult a fülem.

– Ott van! Ott van! – mutogatott a sírdogáló Lacika felénk, és én rögtön megértettem, hogy Lizi gumikutyája kinek a kutyagumija. Vagyis izé..., a gumikutyája.

A szülők és nagyszülők abbahagyták gyermekeik, unokáik öltöztetését, és érdeklődve pislogtak felénk. Kíváncsiak voltak, mi történik: hogyan tesz igazságot lopós unokám és a meglopott gyerek között. Erre én is nagyon kíváncsi voltam, mert nem tudtam, mit csináljak.

– Drágaságom! – néztem végül Lizire szigorúan. – Ez a kutya a Lacika játéka. Légy szíves, add vissza neki most, de azonnal!

Erre Lizi is elkezdett sírni, és azt nyivákolta, hogy:

– Nem adom! Ez az én kutyám!

– Nem! Nem! – sírt Lacika is. – Az én kutyám!

Nehéz helyzet volt.

Ha erőszakkal elveszem Lizitől a gumikutyát, hazáig üvölt, és esetleg a cipőmet is lehányja, ahogy szokta, ha nagyon felizgatja magát.

Ha nem veszem el tőle a kutyát...

Nos, ez nem lehetséges, mert nem vagyunk tolvajok. A játékot vissza kell adni a gazdájának, Lacikának.

Nem tudom, mit csinál ilyenkor más felnőtt ember: apa, anya, nagyszülő. Jőmagam az én nagyon-nagyon okos kisunokám fantasztikus agyára próbáltam hatni bölcs szavakkal.

– Figyelj, Lizikém! Ez a kutyus Lacika játéka. Behozta az oviba, ami hiba volt, de most már mindegy. Te elvetted, amit nem szabad. Ha elveszük azt, ami másé, azt lopásnak hívják, és bünteti a törvény.

(Törvény... Vajon ezt a szót ismeri egy hároméves?)

Miközben mindezt elmondtam, Lizi sírt. Nagyon nehéz egy bőgő gyerek értelmére hatni. Ilyenkor ugyanis nincs értelme.

Ekkor Lacika mamája hozzánk sétált, és leguggolt az unokám elé.

– Figyelj ide, kicsi lány! – mondta. – Lacikának ez a kedvenc játéka. Magához szokta ölelni este elalvás előtt. Bundás a neve, Bundásnak hívja. Biztosan te is adtál nevet a kedvenc babádnak vagy macidnak, ugye?

– Igen – szipogott Lizi. – A macimat Mackónak hívják.

– Nagyon találó név – mondta Lacika mamája. – Talán este te is Mackóval alszol el, ahogy Lacika Bundással. De ha elviszed a gumikutyáját, akkor a kisfiam sírni fog este, és nem tud majd elaludni.

SEGÍTSÉG, EMBER!

Nógrádi Gábor legsikeresebb könyvében negyven állat panaszkodik, gúnyolódik, sír és kacag, miközben elmondja: hogyan él, és hogyan kell őt etetni, gondozni – szeretni. Tíz kiadás, százezer példány.

SEGÍTSÉG, ÁLLAT!

A Segítség, ember! folytatása talán még humorosabb és izgalmasabb, mint az előző kötet volt. Harminc kalandos, vidám történetben beszélnek, panaszkodnak, veszekednek, csúfolódnak az állatok. Nincs mindig igazuk!

Lizi abbahagyta a *bőgicsélést*. Kicsit szipogott, nézte a gumikutyát, nézte a kisfiút, aztán leugrott a padról, Lacikához szaladt, és visszaadta neki a Bundását. Még a kisfiú arcát is megpuszilta, mielőtt visszafutott.

Lacika okos mamája ezután rám mosolygott, mint aki azt mondja: „Tetszik látni, kérem, így kell ezt csinálni!”

– Köszönöm! – mondtam, aztán magamhoz öleltem Lizit. – Nagyon okos vagy – súgтам neki. – Ezért jutalmul veszek neked egy ugyanilyen kedves fülsüketítő gumikutyát még ma.

– Még ma? – szipogott Lizi.

– Még ma!

– Ugyanilyet?

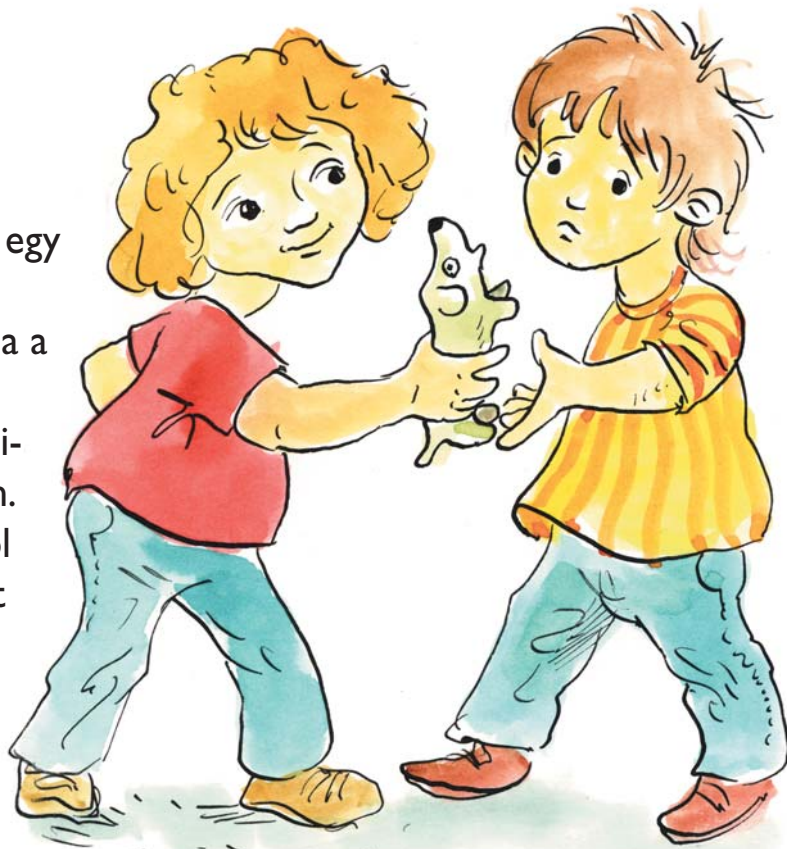
– Ugyanilyet.

És hazafelé menet vettem Lizinek egy gumikutyát.

Meg egy pici cumisüveget, hogy tudja a kutyust etetni.

És egy kis labdát is, hogy legyen mivel játszania a kutyusnak, ha egyedül van.

Lizi még egy nagyon helyes, fából készült játékkutyaházat is meg akart vásároltatni velem kétezer forintért, de mikor látta, hogy égnek áll a hajam, rángatózik a szemem és remeg a szám az idegességtől, lemondott a kutyaházról.

FOGJÁK MEG, TOLVAJ!!

Délután el kellett mennem a plázába vásárolni.

A szupermarketbe tejfölerért meg élesztőért a sütihez, mert unokáim anyja, Anita elfelejtett délelőtt venni. Mennem kellett a patikába is a gyógyszerémért, no, meg útba akartam ejteni a könyvesboltot, hogy lássam, veszik-e az új könyvemet.

Két nagyobb unokám, Beni meg Saci elkísértek, mert egy: imádnak a bevásárlóközpontban velem csatangolni, kettő: de főleg fagyfaltozni vagy sütitizni, három: az úton tudunk beszélgetni, és négy: addig se kell Lizi gumikutyájának fülsüketítő sípolgatását hallgatni. A bevásárlóközpont három megállóra van tőlünk villamossal.

Az úton elmeséltem Beninek meg Sacinak az óvodai történetet, amelyről ott-hon hallgattam, hogy ne áruljam be Lizit a mamája előtt.

PETEPITE

Képzeld el, hogy reggel felkelsz, és már nem te vagy te, hanem valaki más a családból. Hogyan élsz, létezel helyette? És helyetted a családtagod, például apád, anyád, testvéred, kiskutyád?

(A PetePite az Év Gyerekkönyve lett, nemzetközi díjat kapott, és bekerült a tankönyvekbe.)

AZ ANYU ÉN VAGYOK!

EMESE: „Megőrülök! Papa átváltoztatott anyuvá! Anyu meg Mesi lett, vagyis én. Akkor most anyu maradok örökre?” Pörgős, izgalmas, humoros történet. A regényből készült komédiát nagy sikerrel mutatták be a színházak.

– Meg kellett magyaráznom a kicsinek, hogy amit csinált, azt lopásnak hívják – fejeztem be az esemény elbeszélését.

– Ugyan már, Papa! – legyintett Beni. – Ez volt a lopás? Ez egy gyerekes csin-talankodás volt. Az volt a lopás, amikor Manó tanár úr zsebéből az autóbuzson kiemelték a tárcáját az igazolványával meg az összes pénzével együtt.

– Nem is mesélted! – bámultam az unokámra. – Hogy történt?

– Manó tanár úr mindig a farzsebében tartja a tárcáját, mint te is, Papa. Aznap az iskolából ment hazafelé. A buszon sokan voltak. Manó tanár úr állt. Egyik kezével az aktatáskáját tartotta, a másikkal kapaszkodott. Egy férfi meg egy nő vitatkozni kezdett, hangosak voltak, kiabáltak, mindenki őket figyelte. Manó tanár úr is. Aztán a következő megállónál a veszekedő pár meg még néhányan leszálltak. Akkor érezte meg a tanár úr, hogy a tárca már nem nyomja a... Szóval a fenekét. Mert azt érezni szokta. Odanyúlt. A tárca nem volt a farzsebében.

– Hát ez az! – kiáltottam fel. – A vitatkozók azért veszekedtek, hogy elvonják a tanár úr figyelmét. És miközben a tanár úr őket nézte, a társuk könnyedén kiemelte a tárcát a farzsebéből.

Saci rám meresztette a szemét.

– Papa! Hiszen te is ott tartod a *brifkódat*, ahogy nevezed!

– Igazad van, az egy rossz hely! – mondtam és áthelyeztem a tárcámat a zakóm belső zsebébe. Aztán elmeséltem, hogyan loptak meg egyszer engem is.

– Sorba álltam egy boltban a pénztárnál. Két nő vitatkozott előttem. Sőt, nem is vitatkoztak, de vadul veszekedtek. Őket figyeltem. És ugyanaz történt, mint Manó tanár úr esetében. A válltászkám külső tasakjában volt a tárcám. Oda sem szabad tenni! Onnan lopták el. Mikor a pénztárhoz érve ki akartam venni,

hogy fizessek, már nem volt a helyén. De eltűnt a két nő is. Rögtön tudtam, mi történt. Amíg a nők vitatkoztak, és őket figyeltem, a harmadik társuk kiemelte a tárcámat. És szerintem rögtön odaadta a tolvajbanda negyedik tagjának, ahogy szokták.

– Miért „szokták”? – kérdezte Saci, aki mindig mindent tudni akar.

Beni nagyképműen legyintett, mint aki ezt a trükköt, ezt a csejt már régen ismeri.

– Azért, hogy ha Papa megérzi, hogy valaki a táskája külső zsebénél babrál, és elkapja a tettest, ne találják meg a tolvajnál a tárcát!

– Így van – bólintottam. – Szóval, amikor a pénztárnál észrevettem a lopást, a banda már eltűnt a boltból. Rögtön kirohantam az utcára. Persze már ott sem láttam őket. Azonnal keresni kezdtem az első szemetest.

Saci rám bámult.

– Szemetest?! Minek? Mit akartál kidobni?

– Nem kidobni akartam valamit, Sacikám, hanem turkálni a szemetben.

– Pfuj, Papa! – fintorította el az orrát kedvenc lányunokám. – Ez undorító!

– Megmagyarázom. Ha ellopnak egy tárcát, akkor igyekeznek gyorsan megszabadulni tőle. Eldobják. Ez érthető, mert ha mégis utoléri őket a kirabolt áldozat, nem találja meg náluk a lopott holmit. A tolvajok kiveszik a tárcából, ami értékes, és a tárcát eldobják az első szemétládába vagy kukába.

– Na, és? – sürgetett Beni. – Kerestél egy szemetest.

– Befordultam a sarkon, és az első kapualjban találtam egy hulladék-konténert. Tudjátok, azt a nagy méretűt, amelyik majdnem olyan magas, mint Saci. Elhúztam a tetejét, és belenéztem. Nemrég üríthették ki, mert csak az alján hevert egy kis hulladék: papír, rothadt banánhéj, ételmaradék, műanyag zacskó. De ott hevert a konténer alján a tárcám is!

– Komolyan, Papa? – vigyorgott rám Saci. – Ott volt?

– Igen, igen! Őzbarna színe miatt jól látszott a mocsokban.

– Pfúj! – fintorgott a gyenge lelkű leányzó. – És hogy vetted ki? Bemásztál?

– Na, azt azért nem! A konténerbe hajoltam. A kezem éppen leért az aljáig, és ki tudtam emelni.

– Üres volt, mi? – nézett rám Ben. – Kivettek belőle mindent a tolvajok!

– Csak a pénzt! Képzeljétek, csak a pénzt. Az igazolványomat benne hagyták. Bankkártyám pedig még nem volt. Azt biztosan lenyúlták volna...

– Az összes pénzedet elvitték? – nézett rám Saci, és megsimogatta a karomat, mert ő egy nagyon együttérző lélek. – Szegény Papa!

Ravaszul rákacsintottam és vihogtam egyet.

– Nem egészen. A tárcámnak ugyanis volt egy titkos rekesze, vagyis zsebe. Ott tartottam a nagyobb bankjegyeket. Csak egy kevés pénz volt elől. Azt persze elvették.

– Jaj, de okos voltál! – ugrott a nyakamba Saci.

– Igazán okos nem akkor voltam, hanem amikor a nagyanyátoknak kitaláltam a csalitárcát.

Beni összevonta szemöldökét:

– Az meg mi?

– A nagytól kétszer is ellopták az erszényét, amikor a piacra ment vásárolni. Azt javasoltam neki, hogy egy rossz kis pénzes bukszát tegyen a szatyor tetejére, az igazit meg dugja lejjebb. Úgyhogy legközelebb a csalitárcát lopták el tőle.

– És abban mi volt?

– Egy cédula azzal a szöveggel, hogy „Na, most lebuktál, haver! Rejtett kamerás felvétel készült a lopásodról! A rendőrség keres.”

– És tényleg...? – kacagta el magát Saci. – Videóra vetted?

– Dehogyan! – legyintettem. – Hol volt nekem akkor kamerám?! Csak meg akartuk ijeszteni a zsebtolvajt.

Beni nagyon csúnyán nézett maga elé, mert imádta a nagyt.

– Remélem, sikerült ráijeszteni, és jól össze csinálta magát.

KI VETTE EL A TÁRCÁMAT?

A bevásárlóközpontban először fagyaltot vettünk, aztán a gyógyszertárba mentünk, majd a könyvesboltba, és végül a szupermarketbe a tejfölért meg az élesztőért. De ha már ott voltunk, betettem a kosárba az unokáimnak két kakaós csigát, meg Lizinek egy lekváros sütit, mert azt szereti. Vettem egy kiló müzlit meg gabonapelyhet, mert ezen a héten is elhatároztam, hogy fogyókúrázom. Na, és megláttam a kedvenc kávémat! Most száz forinttal olcsóbb volt egy kiló! Nem lehetett otthagyni. Aztán Saci kért egy csomag szalvétát, mert olyan szép volt, Beni pedig egy csomag színes filctollat, mert szeret rajzolni. Meg tud is.

Aztán a pénztárhoz sorakoztunk. Előttünk egy idős hölgy fizetett, mögöttünk meg egy bajszos, szemüveges fiatalember várakozott a kosarával.

A pénztárgépnél egy kedves fiatalasszony ült.

Mellette egy fehérköpenyes fiúcska álldogált.

– Kereskedelmet tanulsz? – kérdeztem tőle.

– Igen – mondta.

– Szép mesterség! – mondtam. – Én is azt tanultam Nyíregyházán. Minden héten egy napot a Búza téri élelmiszerboltban kellett dolgoznom: polcokra pakolni az árut és figyelni, hogy a kedves vevők ne lopjanak.

– Én is hetente egy napot vagyok itt, és ugyanazt csinálom – mondta a fiúcska.

– Mi nem lopunk! – mondta Saci.

– Nem is szabad – mondta kereskedelmi tanuló barátunk. – Éppen a múlt héten volt egy esetem. Úgy láttam, egy fiú zsebre teszi a csokit. Szóltam a biztonsági őrnek. Ő bekísérte a srácot az irodába, hogy megnézze a zsebeit. A gyerek nem engedte. Akkor rendőrt hívtunk. A kölyök bögni kezdett. Visszaadta a csokit, de már hiába. Lebukott. Tudta, hogy otthon ki fog kapni, és az iskolában is ujjal mutogatnak majd rá, hogy: „Tolvaj! Tolvaj!”

– Én sajnálom azt a fiút! – mondta Saci azzal a nagy, meleg, mindenkit megértő és mindent megbocsátó szívével. – Nem volt pénze, és szereti a csokit.

A mögöttem álló bajuszos, szemüveges fiatalember elnevette magát.

– Ha mindenki ellopná, amit szeret, akkor egy óra alatt kiürülne az ország minden boltja.

– Ez így van! – mondta a fehércöpenyes fiúcska. – Én is sajnáltam egy kicsit a gyereket, de a törvény, az törvény, be kell tartani!

Fizettem a bankkártyával (persze a PIN-kódot eltakartam a kezemmel, hogy senki se lássa), aztán a szatyorba pakoltam, amit vettem, és indultunk a villamosmegállóhoz.

GYEREKRABLÁS A PALÁNK UTCÁBAN

Lajcsi elrabolja saját magát a barátai segítségével. Örület! Mit akar? Azt, hogy elvált szülei újra összeházasodjanak. A terve sikerül? Nem sikerül? A regény bekerült a tankönyvekbe és film is készült belőle.

GYERÜNK HAZA!

Rémes nyaralás két londoni gyereknek egy világvégi kis faluban. A rokonság kedves, de a szobában egér meg pók szaladgál, és a klotyó kint van az udvaron! Eszter és Robert megszöknek. Át a Nyírségen, a Hortobágyon, a Tiszán hazaindulnak Angliába.

Ahogy mentünk, hirtelen valami furcsát éreztem a mellem fölött.

Pontosabban: valamit nem éreztem.

A tárcámat nem éreztem a zakóm belső zsebében.

Odanyúltam. A zseb üres volt.

– A tárcám! – kiáltottam fel. – Nincs meg a tárcám!

A gyerekek rémülten meredtek rám.

– Talán a farzsebedbe tetted – mondta Saci.

Ott sem volt.

– Talán máshova pakoltad – próbálkozott Beni is. – Talán a szatyorba. Vagy egy oldalzsebbe.

Kapkodva néztem, kerestem, kutattam, de a tárcsa nem volt sehol.

– Ellopták! – hörögtem. – A boltban...! Csak a boltban lophatták el! És sejtem is, hogy ki tette!

Azonnal megfordultunk, és siettünk vissza.

– Kire gyanakodsz? – kérdezte Saci.

– Csak nem a tanulófiúra?

– Dehogy! – lihegtem. – Szó sincs róla! De mögöttem... az a pofa... az nagyon gyanús volt!

– A szemüveges bajszos? – kérdezte Beni.

– Az, igen! Aki vihorászott...! Biztosan látta, honnan vettem ki a tárcát, és hova tettem vissza! A mobiltolvajok is így figyelik ki, ha telefonálsz, hogy hova dugod a telódat. És onnan ellopják! De megtalálom a pasit...! Elkapom...! Majd adok én neki...! Képes volt elcsenni, miközben bepakoltunk...! Ezek borzasztó ügyesek. Éveken át tanulják, hogyan kell kiemelni valamit egy zsebből úgy, hogy a legfigyelmesebb ember se vegye észre...! A tárcámban volt a pénzem, az összes igazolványom, a jogosítványom, a bankkártyám...! Hónapokig tart, amíg az ember mindet megcsináltatja...

Itt tartottam a sietésben meg a lihegésben, amikor megláttuk a fehérköpenyes fiúcskát.

Éppen felénk szaladt a járdán és valamit lengetett a kezében.

A tárcám volt az!

Jaj, csak minden meglegyen benne! – gondoltam.

– Ott tetszett hagyni! – kiabálta a gyerek. – Leesett a pult elé. Az a szemüveges, bajszos férfi vette észre. Megkért, hogy fussak a bácsi után!

HOGYAN NEVELJÜNK?

Minden és mindenki nevelhető? Nevelhető a kistestvérünk, a nagybácsink, a nagymamánk, a matektanárunk, a szomszéd, a rendőr, a muskátli és a padszomszédunk is! Akarsz a nevelés zsenije lenni? Vagy csak nevetni? Ez a könyv a te könyved.

EMMIKE NEM SEMMIKE

APA: „Megőrülök tőled, Emmike! Nem öntheted a szemetet a sofőrre, akkor sem, ha szemetelt! Nem te döntöd el, hogy mikor legyen kistestvéred! Nem hozhatsz haza sem egy síró kislányt, sem egy kóbor kutyát! Megőrülök tőled, Emmike!”

– Köszönöm, köszönöm! – dadogtam, mikor átvettem a brifkómat és gyorsan belenéztem. Minden megvolt: a pénz, az igazolványok, a bankkártya...

– Köszönöm – mondtam megint, de a fiúcska csak legyintett.

– Szívesen! Nincs mit! De sietek vissza, mert a boltvezető keresni fog.

– Várj! – vettem ki egy kis pénzt a tárcából. – A megtalálónak jutalom jár...

– Nem, nem! – nevetett a gyerek, és már futott is a bolt felé. – Nekem nem jár. Az a férfi meg már biztosan elment.

Mikor a tárcát betettem a zakóm belső zsebébe, Saci ravaszkásan rám pislogott és elhúzta a száját.

– Szóval, Papa, kire is gyanakodtál? A bajszos szemüvegesre? Arra, aki megtalálta a tárcádat, és utánad küldte?

– Ugyan már, Sacika! Mi az, hogy gyanakodtam? Csak vicceltem! Az a férfi egy talpig becsületes fiatalember volt. Az ilyesmit én azonnal meglátom! Aki a nyíregyházi piacon tanult emberismeretet, az csak ránéz valakire, aztán...

– Na, peeeersze! – húzta el a száját Saci. – A nyíregyházi piacon...!

Tiszta anyja! Anita is éppen így néz rám, ha megesküszöm, hogy nem én ettem a vendégeknek eltett piskótából, és ő lepöcköli a szakállamról a morzsát.

NE LOPJ – INKÁBB ADOK!

Délután történt, úgy négy óra körül.

Tapi vette észre a srácot a kertben.

Vadul ugatott, arra szaladtunk ki.

A kutyánk a családuk legcsendesebb tagja.

Ha ő ugat, annak komoly oka van.

A komoly ok egy nyolc év körüli gyerek volt, aki fent ült az almafán. Persze az is lehet, hogy tízéves, csak fejletlen. Nyakáról hosszú pánton műanyag szatyor lógott a mellére.

– Tapi, helyedre! – szólt Beni a kutyára.

A kutya elhallgatott, de nem ment el. Úgy gondolta, neki is joga van jelen lenni egy ilyen rendkívüli eseményen.

– Mássz le! – szoltam a kölyökre.

Láttam, hogy tétovázik; néz minket, aztán a kerítés felé pislog, mint aki azt méregeti, hogyan tudna meglógni.

– Gyere, nem bántunk! – mondtam és hozzátettem: – Csak óvatosan!

Az én aggódó hangom, amitől az unokáim néha falra másznak, megnyugtathatta, mert ágról ágra lépve ügyesen leereszkedett.

Beni már készülődött, hogy elkapja a nyakánál fogva, de megállítottam:

– Ne bántsd! Bemegyünk és megbeszéljük.

A gyerek tekintete ide-oda villant, nézte, hogyan szökhetne, de látta, hogy nincs esélye. Ha minket kicselez is, és esetleg le hagy futásban, egy német juhász-kutyával nem versenyezhet.

Bementünk a házba.

Leültünk a konyhaasztalhoz. A fiú szatyrát elvettem. Három alma volt benne.

– Nem kellene ilyenkor kihívni a rendőrséget? – kérdezte Beni.

– Nem! – kiáltott a bátyjára Saci dühösen, és halkabban megismételte: – Nem.

– Bemászott a kertbe, lopott! – csattant fel Beni. – Tolvaj!

– Elég volt! – szoltam az unokáimra. – Nem kiabálunk! – Aztán a gyerekhez fordultam.

– Hogy hívnak?

– Tamás – mondta halkán.

– Milyen Tamás?

– Telepi... Telepi Tamás.

Vékony, lányos, de kissé reszelős hangja volt, mint aki meg van fázva. Vagy a sírás kerülgeti.

Nem tudtam, hogyan folytassam a kihallgatást.

Saci tudta.

– Miért loptál? – kérdezte. – Egy kiló alma nem olyan drága. Ha Tapi elkap, csúnyán megharap. A fáról is leeshetnél volna. Megéri három almáért?

A fiú nem válaszolt.

A szendvicseket nézte. Anita készített sajtos zsemlét uzsonnára. Éppen nekiláttunk volna, amikor Tapi vad ugatása felharsant, mert észrevette a fán a kis tolvajt.

Láttuk, mit néz a gyerek.

Saci a fiú elé tolta a tányért.

– Vegyél! – mondta.

– Mi van? – nézett Beni a hűgára. – Még etetni is akarsz?

– Vegyél! – mondta Saci a gyereknek.

Telepi Tamás elvett egy szendvicset és befalta.

Erre nincs jobb szó, mint hogy befalta, belapátolta, beburkolta, betermelte és eltakarította.

Még Beni is meredt tekintettel figyelte, hogyan tűnik el a sajtos zsemle fél perc alatt.

– Mit csinálnak a szüleid? – kérdeztem, mikor a gyerek lenyelte az utolsó falatot.

– Anya vasal. Tisztítóban.

– És apád?

– Neki most nincs munkája.

– Hogyhogy nincs munkája? – kérdezte Beni. – Miért nem dolgozik?

– Megszűnt a gyár – mondta a gyerek.

– Hány testvéred van? – kérdeztem.

– Három.

– Nagyobbak?

– Kisebbek.

– Mit ettél ma?

A gyerek a tányér felé bökött.

– Eztet.

– Nem eztet – mondta Saci –, hanem ezt!

– Ezt – ismételte a gyerek. – Meg egy almát a fán.

Beni a zsemleje felé bökött.

– Megeheted – mondta mogorván. – Csak egyet haraptam bele.

Telepi Tamás Beni szendvicsét is eltüntette fél perc alatt.

Saci felugrott és a gyerek szatyrába rakta, amit még az asztalon talált: a három narancsunkat, meg az én szendvicsemet. Aztán a hűtőből egy negyed kilós trap-pista sajtot is. Nem tudom, Anita mit fog szólni hozzá.

A gyerek elvette a szatyrot és magáhot szorította, mint aki attól fél, hogy visszavesszük.

– Na, jól van. Most az egyszer elengedünk. De többet meg ne lássalak a kertben! Ha almát akarsz..., csengess be, és kérj!

Beni idegesen felnevetett.

– Jaj, Papa...! Olyanokat tudsz mondani...! Nem akarod esetleg, hogy az összes éhes ember idejöjjön almáért? Az eszem megáll!

Nem szóltam semmit.

Saci is csak nézett a bátyjára, nézett, de olyan csúnyán, ahogy az anyjától tanulta a dühös pillantásokat.

Kikísértük a gyereket.

– Köszönöm – motyogta a kapuban Telepi Tamás, és elfutott.

– Na, jól van... – motyogtam zavaromban. – Menjünk uzsonnázni!

– Mit, Papa? – nézett rám Benedek. – Mit?

– Hogyhogy mit? Almát! Nagyon egészséges.

A MI KINIZSINK

A gyerekek állatait össze akarja gyűjteni a gonosz polgármester. Ki segíthet? Naná, hogy Kinizsi Pál, Mátyás király hadvezére! No de ő már ötszáz éve halott! És akkor mi van? Fel kell támasztani! Humor, izgalom, történelem testközelből.

A MI DÓZSÁNK

Hogyan kerül négy gyerek, egy történelemtanár meg egy vizsla az 1514-es parasztháború közepébe? És ha már ott vannak, miért akarnak találkozni a vezérrel, Dózsa Györggyel? Mernél velük menni?

MIÉRT VOLT ILYEN OLCSÓ?

Kedvenc fiúunokám, Beni nagy örömet szerzett nekem.

Egy igen drága és szép töltőtollal lepett meg a születésnapomon.

Én ugyan nem írok már töltőtollal, mióta van golyóstoll meg számítógép, de imádom ezt az íróeszközt.

„Jó lesz dedikálni a könyveimet” – gondoltam.

– Boldog születésnapot, Papa! – kiáltotta Beni, és a kezembe nyomott egy sötétzöld bársonytokot. Abban volt a töltőtoll.

Kinyitottam a tokot és nem kaptam levegőt a meglepetéstől.

– Benikém! Mennyibe került ez a toll? Ilyen drága tollat csak gazdag emberek vesznek!

– Ne izgulj, Papa! – mondta az unokám, mert tudja, hogy úgy vigyázok a pénzre, mint Tapi kutya a házra. – Csak egy nagy fagylalt árát adtam érte.

– Micsoda?! – kapkodtam levegő után. – Te ilyen ügyes vagy? Köszönöm! Köszönöm!

Kivettem a tollat, kicsavartam, kipróbáltam, és akkor megláttam rajta egy egészen kicsi aranyzínű felíratot.

– Benikém, te doktor Hacuka Alfrédtól vetted ezt a tollat?

– Kicsodától? Cicuka Alberttől?

– Nem Cicuka! Hacuka! És Alfréd.

Beni a fejét rázta.

– Nem, nem hiszem, hogy doktor Hacuka Alfrédnak hívták a srácot, akitől a tollat vettem. Rövidnadrág, szakadt szandál, foltos póló volt rajta.

– Akkor nemigen lehetett Dr. Hacuka Alfréd – morogtam.

– Igazad van, Papa. A gyerek nemigen lehetett Dr. Hacuka Alfréd. De ez miért baj?

– Csak azért, Benikém, mert ez a drága töltőtoll egy Dr. Hacuka nevű Alfrédé. Legalábbis ez a név van a tollra írva.

Beni megnézte az aranszínű feliratot és elgondolkozott. Lassan gondolkodott mindig, de általában eredményes volt a fejtörése. Mint most is.

– Lehet, hogy a srác apját így hívják.

– Az lehet. De akkor megint van egy kérdésem: miért adta el az apja tollát a gyerek?

Beni megint elgondolkodott.

– Talán a papája bízta meg, hogy adja el.

A BÁTYÁM ZSENI

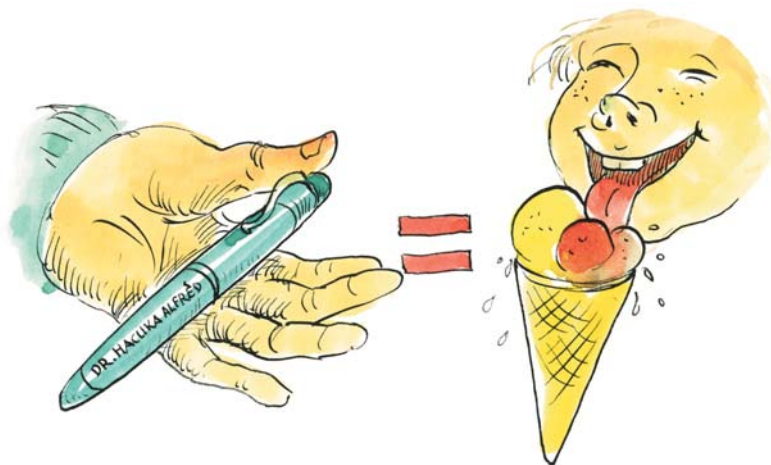
TOM: „A tesóm dilis. Persze zseni is, mert feltalálta a szuper tolmácsprogramot, és így bármilyen nyelven beszélhetünk egymással. De azért dilis. Még szerencse, hogy itt vagyok én meg a hatodikosok szövetsége...”

AZ ÖCSÉM ZSENI

Tom iskolatársa, Digó folyton a verekedéseivel dicsekszik. Tele van karmolásokkal, foltokkal. Aztán kiderül, hogy nem is verekszik... És nem csak hogy nem verekszik, de nagy veszély leselkedik rá. A kérdés: megmentsek-e Digót, bár utálják?

– Hm – hümmögtem egyet. – Gondolod, a papája megbízta, hogy az utcán adja el a tollát annyi pénzért, amennyiből egy nagy adag fagyaltot lehet venni? Ez a toll tízszer annyit ér! Vagy hússzor.

Beni megint elgondolkodott.

– Ez tényleg elég furcsa – mondta aztán. – Ha Dr. Hacukának hívják az apját, akkor vagy orvos, vagy ügyvéd. Vagy ilyesmi. De az biztos, hogy van pénze, és nem kell egy tollat eladnia, hogy fagyaltot nyáljon.

Én is elgondolkoztam. Kedvenc fiúunokámnak igaza lehetett.

De ha igaza van, akkor baj van.

– Lehet, hogy ez egy lopott toll? – kérdeztem csak úgy a levegőbe, mert nem hittem, hogy Beni erre a kérdésre válaszolni tud.

– Úgy gondolod, Papa, hogy a fiú ellopta az apjától?

– Az apjától vagy mástól.

– Én ezt nem tudtam, nem tudhattam – tárta szét a karját Beni.

– Persze, hogy nem. De sajnos el kell mennünk a rendőrségre, mert ha ez a toll lopott, és dr. Hacuka Alfréd meglátja nálam valahol véletlenül, akkor azt fogja mondani, hogy én loptam el.

– Muszáj a rendőrségre menni? – morgott Ben. – Az nem a kedvenc helyem.

– Senkinek sem az, Benikém, a rendőrökön kívül.

– És ha börtönbe zárnak?

– Akkor holnap nem kell iskolába menned. Tanuld meg: minden rosszban van valami jó!

– Nagyon vicces! – húzta el a száját az unokám, aki melleleg szeret iskolába járni.

Elmentünk a kerületi rendőrőrsre.

Kedves, mosolygós fiatal rendőrtiszt fogadott minket. Két csillag volt a válllapján. Nem értettem a nevét, csak azt, hogy főhadnagy. (Igaz van a családomnak, kellene már egy hallókészülék.) A mellén névkitűző volt. *Posztod Péternek* hívták, ha jól láttam. (Egy új szemüveg is kellene.)

Bementünk az irodájába.

A főhadnagy leültetett minket. Úgy értem, az asztala elé két székre.

Beni elmondta, hogy kitől és hol vette a tollat. Én pedig megmutattam Dr. Hacuka Alfréd pici aranybetűs nevét.

Posztod Péter egy darabig keresgélt a komputerén, aztán azt mondta:

– Nagyon jól tették, hogy elhozták a tollat. Egy kerületi betörésből származik. Két hete fosztották ki Dr. Hacuka Alfréd irodalomtörténész, a neves Petőfi-kutató lakását. Ez a toll is az ellopott holmik között volt.

Beni elsápadt.

– Akkor most engem bezárnak?

– Szó sincs róla! – nevetett a mi kedves két csillagos kihallgatónk. – Sőt! Nagy dicséretet kapsz. Ha valaki egy orgazdától vásárol valamit...

– Kitől? – kérdezte Beni.

– Orgazda az, aki lopott holmit árul. Szóval, ha valaki tőle vásárol, de nem tudja, hogy amit vesz, az lopott áru, akkor ártatlan. De ha javasolhatom: sose vásárolj az utcán. Pláne, ha valamit nagyon olcsón adnak. Az mindig gyanús. Mindenesetre okosan tettétek, hogy elhoztátok a rendőrségre a tollat.

Beni megnyugodott. Ezután a főhadnagy úr kérdezett még ezt-azt a fiúról, aki a tollat árulta, mert jegyzőkönyvet kellett készítenie az esetről.

Aztán a jegyzőkönyvet kinyomtatta, aláírtuk és kezét fogtunk a mosolygós főhadnaggal.

– Köszönöm! – mondta a mosolygós.

– Nincs mit! Szívesen, máskor is! – mondtam, és nem tudtam, min röhögcsél a zsarú meg Beni.

A betörőket, akik dr. Hacuka Alfréd lakását kirámolták, néhány nap múlva elfogták. Erről a haditettéről Posztod Péter értesítette Benedeket telefonon, és ismét megköszönte a sikeres együttműködést: a bejelentést.

Kedvenc fiúunokám ezután határozta el, hogy rendőrnyomozó lesz, és vad banditákat fog letartóztatni egy éjszakai betörés alkalmával.

HA TALÁLTAM, AZ ENYÉM?

Saci unokámat nagy szerencse érte.

Éppen sétáltunk a parkon át hármásban hazafelé, Beni, Saci meg én, amikor nagyobbik lányunokám az egyik pad alatt észrevett valami papírfélét. (Sasszeme van, mint az anyjának, aki rögtön észreveszi, ha a kamra felé lopakodok, ahol a dugi édességeket tartja.)

Saci a padhoz szaladt.

Egy sűrű boríték hevert a porban.

A sasszemű felvette.

A boríték nem volt lezárva.

Saci kinyitotta, belenézett és úgy csinált, hogy:

– Áááááh!

Vagyis nem kapott levegőt.

– Papa! Beni! Idenézzetek! – kiáltotta, mikor újra levegőhöz jutott, és ahogy odanéztünk, nekünk is elállt a lélegzetünk.

A boríték tele volt húszezresekkel.

– Valaki elvesztette – állapította meg kedvenc fiúunokám nagyon okosan, és körbepislantott, mintha azt keresné, hogy ki volt az a szerencsétlen.

De a közelben nem láttunk senkit.

– Nyilván itt a padon üldögélt az a valaki, és a táskájából vagy a pad támlájára dobott kabátjából kicsúszott a boríték – mondtam, mert nagyon el tudtam képzelni a jelenetet.

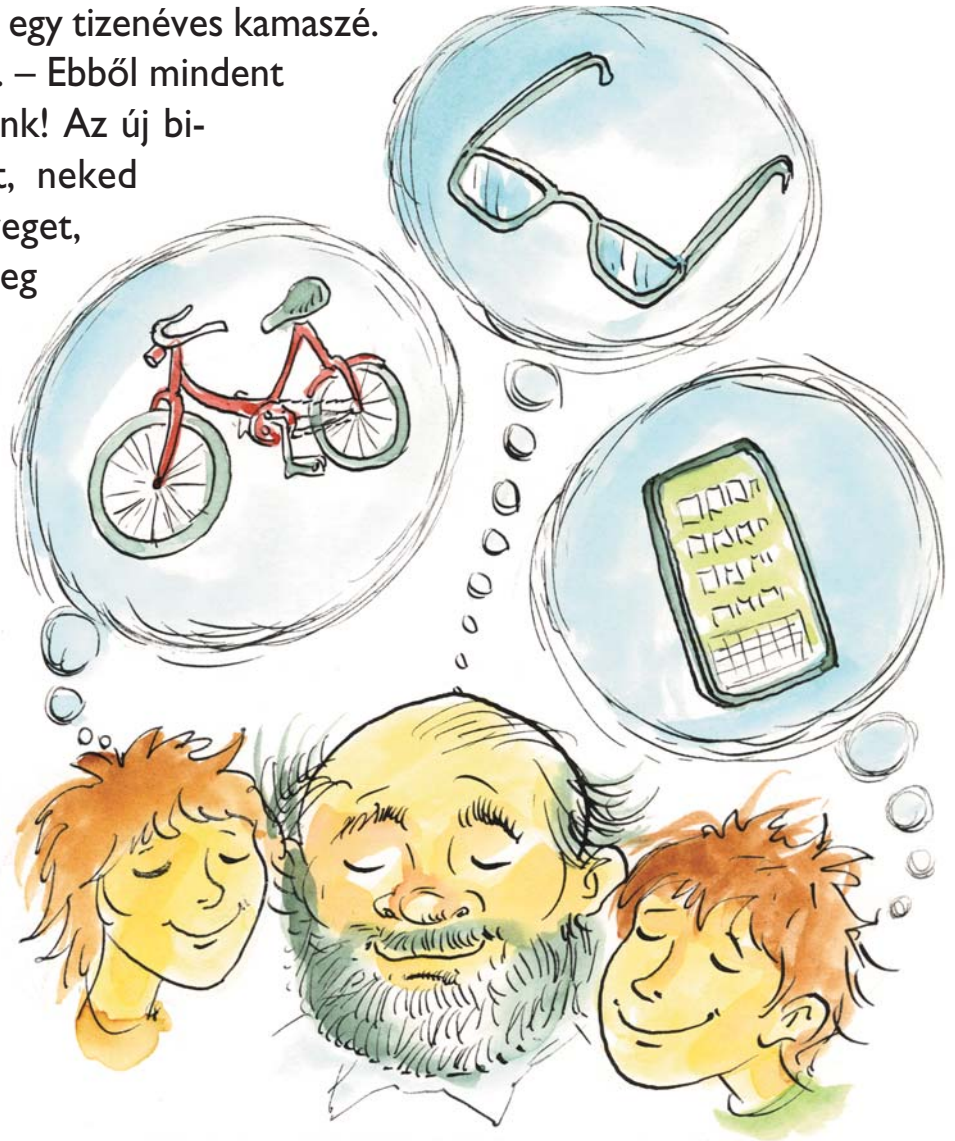
Végül is én egy nagy író vagyok személyesen, és a képzelőerőm majdnem olyan erős meg élénk, mint egy tizenéves kamaszé.

– Papa! – sóhajtott Saci. – Ebből mindent megvehetünk, amire vágyunk! Az új biciklit, a nagy gyöngyfűzöt, neked meg azt a drága szemüveget, amivel közel is látsz meg messze is...

– És nekem...? – rikantott Beni. – Egy Iphone-t akarok!

– Megkapod! – nevette Saci. – Miért ne? Ez itt legalább egymillió forint.

– Nana! – mondtam kedvesen fenyegető hangszívalommal, ami nekem van. – Nana! Álljunk csak le azzal az álmodozással meg tervezgetéssel egy pillanatra!

Két unokám rám pillantott, és összevonták a szemöldöküket. Jól ismertek. Tudták, hogy ha valamit így kezdek, abból általában semmi kellemes nem szokott számukra kisülni.

– Most mi van, Papa? – morgott Saci. – Megint kitaláltál valamit, hogy elrontsd a kedvünket?

– Bocsánat, Sacikám, bocsánat, pardon és elnézést, hogy nem tapsikolok én is ennek a pénznek, de ez, drágám, nem a tiéd! Vagyis nem a miénk.

– Hát kié? – kapta fel a hangját kedvenc nagyobbik lányunokám. – Én találtam! Tudjuk, kié? Nem tudjuk, kié. A múltkor te is találtál egy könyvet a buszon, nem? Valami versesizé... kötetet, és hazavitted. Az sem volt a tiéd. Mégis hazavitted!

– Bocsánat, kedves hölgyem, nagyságos okos kisasszony, de egy buszon felejtett verseskötetet ne hasonlítsunk össze egy köteg pénzzel! Annak a könyvnek a gazdáját nem tudtam volna megkeresni. Nem hiszem, hogy elment a rendőrségre bejelenteni, hogy elvesztette Weöres Sándor válogatott verseit...

Saci meg Beni hallgattak, néztek egymásra, nézték a pénzt, és láttam, hogy nagyon bizonytalanok és nagyon dühösek. Nem rám haragudtak, és nem is a világra, csak mérgesek voltak egy kicsit úgy általában.

A NAGYIKÁM ZSENI

Az unokái sem tudták, hogy a nagyjuk lánykorában Sellő néven titkos ügynök volt. Ez csak akkor derül ki, amikor Gerit elrabolják. Nagynak elő kell kapnia a palacsintasütőt, hogy szétcsapjon a banditák között.

HECSEKI ÉS A KEDVES BETÖRŐK

A gyerekbanda csalókat, tolvajokat, rablókat foszt ki a nagyi vezetésével. Mi ez? Robin Hood család ma? De miért csinálják? Azért, mert szeretnének a pincelakásból elköltözni, mire az új kistestvér megérkezik.

Miért van az elvesztett pénznek gazdája? Milyen jó lenne, ha egy angyalka dobta volna ide a pad alá ezt a körülbelül egymillió forintot, mert arra gondolt, hogy majd erre jön Sacika meg Benike, a két jó gyerek, és megtalálják a borítékot, és megvehetik, amire vágnak!

– Akkor most mi legyen? – kérdezte végül mogorván Beni. – Menjünk megint a rendőrségre?

Széttártam a karomat, mint aki azt mondja: tehetünk mást?

Saci sírdogálni kezdett.

– Én találtam... – hüppögte.

Magamhoz öleltem.

– Képzeld el, Sacikám, ha én vesztettem volna el ezt a sok pénzt! – súgtam neki. – Tudod, hogy folyton mindent elveszítetek! Emlékszel...? A múltkor nem találtam a protézisemet. Órákon át kerestem. Aztán anyád megtalálta a mosógépben. Az ingzsebemben felejtettem fogmosás után.

Saci hulló könnye záporán át elnevette magát. Beni is vigyorgott.

– Lehet, hogy aki elvesztette a pénzt – folytattam unokáim lelki megnyugtatót –, éppen egy új autóra akart befizetni, mert a húszéves kocsija már nem indul. Vagy nem tudnak fűteni, hideg van a lakásban, mert a gázkazánjuk tönkrement, és újat kell venni. De most elvesztette a pénzt és egész télen fázni fognak a gyerekei...

– Oké, Papa! – vágott közbe Saci szipogva. – Nem kell több thriller. Gyerünk a rendőrségre!

És elmentünk.

Mit tesz Isten, most is a mosolygós *Posztod Péter* fogadott bennünket.

– Nocsak, nocsak! – mondta. – Megint vásároltál valamit az utcán egy orgazdától, Benedek?

– Nem – mondtam a szomorkás Beni helyett. – Most találtunk valamit.

És Saci odaadta a borítékot a főhadnagynak.

– Hoppá! – mondta *Posztod Péter*, amikor belenézett a borítékba. – Hol találták?

Elmondtuk. A családi zsarunk (talán már nevezhetem így) megszámolta a pénzt.

– Ez pontosan kilencszáznegyvenezer forint – mondta, majd így folytatta: – Fél órája itt volt egy asszony, és zokogva mesélte, hogy valahol elhagyta a pénzét egy szürke borítékban. Pontosán kilencszáznegyvenezer forintot. Nem tudta, hol hagyhatta el. Sok helyen járt ma, vásárolt a boltban, ügyeket intézett egy hivatalban, és a parkban is leült pihenni egy kicsit...

– A parkban egy padra? – kérdezte Saci.

– Igen, a parkban egy padra – mondta a zsarunk. – Meg azt is mondta a hölgy, hogy a szemműtétére gyűjtötte a pénzt. Talán éppen azért hagyta el, mert már rosszul lát. Meg kell operálni a szemét. Jegyzőkönyvet vettem fel az esetről. Egy pillanat! Megnézem...

Posztod Péter megtalálta a hölgy nevét meg a telefonszámát és fel is hívta, hogy megtalálták a pénzét.

Nagymama korú asszony sietett be tíz perc múlva az iroda ajtaján.

A szeme ki volt sírva, de mosolygott.

– Megvan? Tényleg megvan? – kérdezte, és amikor meglátta a borítékot, megtántorodott. Le kellett ülnie, hogy el ne essen.

– Ez a kislány találta a parkban a pad alatt – mutatott rendőrünk Sacira, akit az asszony azonnal magához ölelt és sírni kezdett.

– Megtaláltad és elhoztad...? – dadogta. – Elhoztad, hogy visszaadd?

– Persze! – mondta Saci, akinek szintén fátyolos lett a tekintete. – Ha találunk valamit, az nem a miénk. Pláne, ha ilyen... sok pénz!

– Köszönöm! – mondta az asszony, aztán átvette a főhadnagytól a borítékot.

– Köszönöm, hogy ilyen becsületes vagy. Ezért jutalom jár!

És egy húszezrest Saci kezébe csúsztattott.

Kedvenc nagyobbik lányunokám akkorát mosolygott, mint a júniusi nap, ha felkel a szigligeti várromok felett vagy akárhol máshol.

Gyerekkoromban volt egy kedvenc mesém. Úgy fejeződött be, hogy: „jó tett helyébe jót várj!”. Ez jutott eszembe.

Posztod főhadnagy búcsúzóul megjegyezte, hogy okosak vagyunk. (Ezt, mondjuk, tudtuk nélküle is.) És azért vagyunk okosak, folytatta a családi zsuru bá', mert a talált tárgyakat, pénzeket nem tarthatjuk meg. Le kell adni a megfelelő hivatalos helyen.

Ha buszon találtuk, akkor a buszsofőrnek. Ha az iskolában találtuk, akkor egy tanárnak. Ha az utcán találtuk, akkor a rendőrségen vagy a polgármesteri hivatalban a helye.

Ha valaki ezt nem teszi meg, és kiderül, hogy megtalálta, de elrakta, akkor megbüntetik. A törvény, az törvény.

Gondoljunk arra, hogy mi is elveszíthetünk valamit!

Milyen jó, ha egy becsületes ember találja meg!

Még ha jutalmat kell neki adni, akkor is örülhetünk!

Talált tárgyak osztálya

ALÁÍRNI MÁSOK HELYETT: SOHA!

Én ezt nem értem!

Saci mindig a legrosszabb pillanatban zavar.

Mindig akkor, amikor minden figyelmemre szükségem van, és koncentrálok, mint macska az egérlyuknál.

Ma például éppen a *Trónok harca* ötödik részének kilencedik epizódját néztem a laptopomon, amikor az orrom alá tolta az Iphone-ját, amelyen az iskolai elektronikus napló nyitó oldala állt.

– Figyelj, Papa! Segíts, kérlek! Kellene a jelszó!

– Nem látod, hogy éppen tanulok?

– Mit tanulsz?

– Azt, hogy hogyan kell sikeres tévésorozatot írni.

– Már háromszor láttad ezt a részt, Papa! Kétszer velem. Talán túl fogod élni, ha nem nézed meg negyedszer.

– Nem vagy te túl pimasz, Sacikám?

– De igen, Papa, az vagyok! Majd bocsánatot is kérek, de először mondd meg anyuék jelszavát, hogy be tudjak lépni az e-naplóba! Te tudod.

– Hogy képzeled...? Azzal a jelszóval csak a szüleid láthatják az elektronikus naplót! És egyébként is: miért akarsz belépni?

- Csekkolnom kell az oszifőnök üzenetét.
- Mit üzent?
- Valami olyasmit, hogy: „Sárát ma megintettem. Irodalomórán szemtelen volt, és a figyelmeztetések ellenére sem hagyta abba az óra zavarását.” Elképedten meredtem kedvenc nagyobbik lányunokámra.
- No, de Sacika-Bacika! Miért nem csukod be óra közben a pici piros szádát, ahogy minden normális gyerek? Miért csacsogtál?
- Ki kellett javítani Babi nénit.
- Mi az, hogy „ki kellett javítani Babi nénit”?
- Babi néni azt mondta, hogy Pite jó volt matematikából, de rossz volt biológiából. Én pedig mondtam, hogy éppen fordítva. Pite papája volt jó matekból és rossz bioszból. Te is tudod, hiszen te írtad, hogy Pite topon van a tenger élővilágából, amiről az apjának fogalma sincs...
- Csak nem a *Petepitét* tanuljátok? Nem is mondtad!
- Nem akartalak zavarni, hátha éppen ötödjére nézed a *Trónok harcát*.
- Na, most már szűnj meg egy kicsit, gyermekem, és vidd el az orrom alól az Iphone-odat! Nem mondom meg a jelszót. Majd apád vagy anyád csekkolja a beírást, és ők szabják ki a jogosan megérdemelt büntetésedet.

MARCI ÖRÖKSÉGE

Marci édesanyja magyar, édesapja Budapesten tanult arab orvos. A fiú ötvenmillió dollárt örököl egyiptomi nagypjától. Húhá! Az már pénz! Csak-hogy a terroristák meg akarják szerezni az örökséget. Sikerül nekik?

MARCI VISSZAVÁG

A Marci öröksége folytatódik. A terroristák nem adják fel. Bosszút akarnak állni. Marci ismét csak a fel-feltámadó Cilire számíthat, valamint egy verébre, plusz egy rózsabokorra. No meg rád, kedves olvasó, aki egyszerre akarsz nevetni és izgulni.

– Kösz, Papa! – vicsorgott rám kedvenc nagyobbik lányunokám. – Szóval nem számíthatok rád?

– Csalásban nem! Ez bűncselekmény. Okirathamisításnak is hívják. Az elektronikus napló az iskola hivatalos üzenőfüzete. Ha nem a szülő nézi meg, hanem a jelszó ellopásával én vagy te, az olyan, mintha...

Mintha eladnám a szomszéd autóját vagy lakását, és odahamisítanám a nevét. Büntetés jár érte.

Sacinak hirtelen kibuggyantak a könnyei.

Már kamaszkoromban is csodáltam a lányokat.

Sírni, nevetni, gyűlölni, szeretni: nekik egy pillanat alatt sikerül.

Egy fiút alaposan el kell tángálni, hogy rendesen elbőgje magát.

Egy lánynak elég azt mondani, hogy kicsit eláll a füle, és már telesír egy csomag papírzsebkendőt.

– Most mi van? – kérdeztem sírdogáló unokámat. – Én elmagyarázom a csalást, te meg itatod az egereket? Szerinted ez olyan szomorú? Ha akarod, elmagyarázom ismét, de viccesen. Ő, az ő, és te vagy te! Ne írd alá helyette!

Tudtam, hogy Saci nem a magyarázatom miatt sírdogál, csak meg akartam nevetetni.

Könnyein át kicsit el is mosolyodott.

– Ha anyuék meglátják a beírást – szipogta –, nem kapom meg születésnapomra a görkorcsolyát, amit megígértetek!

Aha! Szóval ezért akarja, hogy csaljunk!

A görkorcsolyáért!

Nagyot sóhajtottam. Most mit mondjak?

– Sajnálom! Csalásban nem veszek részt még a görkorcsolyádért sem.

Kis unokám könnyei elapadtak, és a szemében ismét a harag tüze villámlott. Micsoda színésznő lesz ez! Vagy politikus?

– Csalásban nem veszel részt? – mordult rám. – És amikor aláhamisítottad a dédnagyi nevét az ellenőrződben, mert hármast kaptál történelemből? Így volt? Te mondtad! Aláhamisítottad, mert féltél, hogy nem kapod meg a távcsövet, amivel a Stern Lilit akartad kukkolni messziről, hogy ne vegye észre, mennyire bele vagy esve?

A fejem fogtam. Hogy én mekkora egy hülye vagyok! Hát nem mindent el-kotyogok az unokáimnak? Most aztán az orrom alá dörgöli!

– Az más volt! – hadonásztam. – Én szerelmes voltam...! Az más volt!

– Amit ti csináltatok gyerekkorotokban, az mindig „más volt”! Felmászni a tetőre? Az más volt! Puskázni dolgozatírásnál? Az más volt! Lopni a sütiből, csokiból? Az mind jópofa csintalanság volt! Gyerekség! De ha én egyszer anyuék helyett alá akarom írni a figyelmeztetést, amit egyáltalán nem érdemeltem meg, az csalás! Hogy van ez, Papa?

– Nézd, Sacikám, izé... Hogy is mondjam? – dadogtam, de az unokám közbevágott.

– Mondd azt, hogy amikor aláírtad a hármason a messzelátó meg a Stern Lili miatt, az csalás volt! És legalább akkora csalás, mint amire én kértelek! Vagy nagyobb!

– Szó sincs róla! – kaptam fel a hangomat. – Ez nem így van! Ilyet én nem mondok!

– Neeem?? Na, majd mindjárt meglátjuk, hogy mondod, vagy nem mondod! – sikkantott Saci, és berohant a szobájába.

„Rohanj!” – gondoltam, és legyintettem.

Néha összeveszünk. Aztán kibékülünk. Ilyen a családi élet.

Az oszifó figyelmeztetését hagyják jóvá a szülei!

Engem nem ránt bele a csalásba!

Én egész életemben becsületes voltam! Amikor csak lehetett... Többnyire...

Még hogy a hármason aláírása Lili miatt ugyanolyan volt, mint az ő figyelmeztetésének a csekkolása egy görkorcsolyáért... Egy görkorcsolyáért! Nevetéses! Hogy lehet egy görkorit összehasonlítani a messzelátómmal?

ÉN SZERELMES VOLTAM!

A képernyőmön éppen a *Trónok harca* ötödik évad tizedik része kezdődött, Az *Anyá irtalma*, amikor jelzett a mobilom.

Úgy látszik, ez egy ilyen nap. A sors nem hagyja, hogy elmerüljek a magas művészetekben. A mobilom azt jelezte, hogy valaki posztolt. Az én valamelyik valakim posztolt valamit valahova.

Család? Ismerős? Facebook? Instagram? Na, nézzük!

Láttam, Saci rakott fel valamit a jó édesanyja facebookjára, ahova beléphetett, mert Anita megbízott a lányában.

– Saci! – üvöltöttem, ahogy elolvastam a posztját. – Veszed le azonnal!

Kedvenc nagyobbik lányunokám ezt írta:

„A nagypapám gyerekkorában a dédi helyett aláírta a rossz töríjegyét, mert félt, hogy nem kapja meg a messzelátót, amivel a Stern Lilit akarta kukkolni meszsiről. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy a felnőttek sem voltak jobb gyerekek, mint mi. Ennek ellenére szeretem a nagypapámat. Éljen sokáig!” És a poszt mellé feltette a tízéves kori képemet, amit a hülye bátyám csinált, mikor hátul állva pisiltem egy árokparton.

– Saci! – üvöltöttem és be akartam rontani a szobájába, de az átok kölyke bezárta az ajtót. – Azonnal nyisd ki! És töröld a posztot! Más fotóját feltenni engedély nélkül: bűncselekmény!

– Nem nyitom! – kiabált vissza kedvenc lányunokám. – Nem nyitom és nem törölöm, csak ha kijelented, hogy te is ugyanúgy *okiratizéltél*, vagyis csaltál, ahogy én akarok!

Dühömben a fogamat csikorgattam volna, ha nem félek, hogy eltörök a protézisem, aminek darabja kétszázezer forint.

– Ha elkaplak, megöllek! – ordítottam halkabban, nehogy a fiam vagy a menyem meghallják az udvaron és bejöjjenek.

– Oké, ölj meg! – kiáltotta Saci. – De azért tizenöt-húsz év börtönt kaphatsz. Te tanítottad, büntetőtörvénykönyv *izémizé* paragrafus! És akkor tuti nem látod, amikor leérettségizek, egyetemet végzek, férjhez megyek és megszüülöm a dédunokádat!

Nyeltem egyet. Vagyis kettőt.

– Oké, meggyőztél – sziszegtem végül. – Életben hagylak, és elismerem, hogy csalás volt aláhamisítani a töri hármast Lili miatt. Így rendben van?

– Nincs rendben! Ugyanolyan csalás volt, mint egy mai aláírás a szülő helyett az e-naplóban.

– Jó, jó! – hörögtem és ismételtem: – „Ugyanolyan csalás volt, mint egy mai aláírás a szülő helyett az e-naplóban.” Így rendben van?

– Rendben van, oké, töröltem a posztot – nyitotta ki az ajtót kedvenc nagyobbik lányunokám és a nyakamba ugrott. – De ugye azért szeretsz?

– Tehetek mást? – morogtam, és magamhoz öleltem az átok kölyköt.

Imádom az én Sacikámat, de az e-napló jelszavát még neki sem mondom meg.

Aznap este hatan hívtak, hogy a fülembé röhögjék, milyen édes a pisilős fotóm és felette a szöveg. Mire ugyanis Saci törölte a posztot, már negyvenen megosztották.

RABLÓ BANDA, ROSSZUL JÁRSZ!

Éppen Benivel lábtengőztünk, amikor csikorogva nyílt a kiskapu. (Meg kellene már olajozni. Miért halasztgatok én mindent folyton?) Azonban nemcsak a kapunyitást hallottuk meg, hanem Saci sírását is. Persze rögtön abba hagytuk a játékot, és szaladtunk a kapu felé. Úristen! Mi történt?

Saci nem egyedül jött. Titi szomszéd, a nyugdíjas rendőralezredes kísérte.
– Mi van? – kiáltottam rémulten. – Mi történt?

– Elvették a mobilját – mondta az öreg. – Az utcán találkoztunk. Nagyon sírt. Gondoltam, hazakísérem.

– Köszönöm, szomszéd! De hogyan elvették? Ki vette el?

– A fiúk! – bögött Saci. – A fiúk az iskolából! Ideoda rángattak a sulis előtt, aztán elvették a telómat!

– Szétverem őket! – vicsorgott Beni. – Holnap szétverem őket, az biztos!

Titi szomszéd felemelte a kezét.

– Várjunk egy kicsit azzal a „szétveréssel”, Benedek. Először hallani szeretném: pontosan mi történt?

Leültünk a fenyőfa alá helyezett rönkasztal melletti padokra (Tapi kutya a lábamhoz), és Saci szipogva, el-elcsukló hangon mesélte a történeteket:

– Amikor kijöttem a suliból... Szóval akkor jutott eszembe, hogy ... Ildikó elkérte a matekfüzetem... És nála maradt... Felhívtam Ildikót. Mondtam, hogy nála maradt a füzet. „Majd hozd át!” – mondtam neki. Akkor jöttek a fiúk, a Csótány meg a Fésűs. És még ketten, hárman vagy négyen... „Jó kis telód van, kiscsaj! – mondta a Csótány. – Add kölcsön!” – És kikapta a kezemből a mobilomat. A többiek röhögtek. Vissza akartam venni a Csótánytól, de ellökött. Akkor lökdösni kezdtek, és dobálták a telómat. Dobálták egymásnak. Félttem, hogy leesik, eltörik, ezért már nem is kapkodtam utána. Csak sírtam. Akkor Csótány azt mondta: „Majd holnap megkapod, ha jó kislány leszel!” És mind nevetve elmentek.

– Na, majd adok én nekik! – mondtam, mert nagyon dühös lettem. Nem bírom az erőszakot. Attól rögtön felforr az agyvizem.

PAPA, NE MÁR!

SAMU: „Anyu apja, a Papa hozzánk költözött. Én szeretem a Papát, ha háromszáz kilométer van közöttünk, de megőrülök, ha csak három méter! Segítség!”

Élni és együtt élni, ez a legszebb és a legnehezebb feladat.

NEM VAGYOK SAMU!

Papa újabb rettenetes kalandjaitól szenved Samu. Papa megvédi az állatokat, és kis híján megverik. Papa úszni tanítja az unokáját, és majdnem megfullad. Nem könnyű együttélni másokkal. Ha szeretjük egymást, akkor sem.

– Holnap bemegyek az iskolába! Amit ezek a fiúk kapnak, azt életük végéig nem felejtik el!

Titi bá' a karomra tette palacsintasütő nagyságú kezét, és halkán csak annyit mondott:

– Nyugalom, szomszéd! A harag rossz tanácsadó. Talán el lehet intézni ezt az ügyet békésebben is. Ők erőszakosak voltak, mi ne legyünk azok!

– Miért ne legyünk? – heveskedett Beni is. – Tanulják csak meg...! Tanulják meg egy életre, hogy a büntetért büntetés jár!

– Nagyon jól mondod, kisöreg – dörmögte Titi szomszéd. – A büntetért büntetés jár. De nem biztos, hogy egy meggondolatlan balhé miatt rögtön meg kell őket bilincselni.

Beni arca vörös lett. vicsorgott a felháborodástól.

– Akkor rúgják ki őket a suliból! Legalább tűnjenek el! Ne is lássuk őket többet!

– És gondolod, hogy egy másik iskolában majd másképpen fognak viselkedni?

– Az már engem nem érdekel! – mondta Beni.

– De engem érdekel – mondta Titi.

– Oké „alezredes úr” – néztem az öreg szemébe –, akkor mondd meg, mit lehet ilyen esetben tenni...? Mit lehet tenni az erőszakkal szemben, ami nem erőszakos?

Titi szomszéd bólogatott.

Nézte Sacit, nézte Benit, aztán engem, míg végül Tapival nézett farkasszemet. Vagyis *kutyaszemet*. Tapi úgy csóválta a farkát, mint aki szintén igen kíváncsi rá, mit javasol az öreg.

– Na, jó! – sóhajtott végül Titi bá’. – Akkor mondjátok meg: mit csinál a kutya, ha egy sokkal erősebb kutya megtámadja?

Beni tudta:

– Lefekszik a hátára, szabadon hagyja a hasát, mint aki megadja magát. Akkor az erősebb nem bántja. Legfeljebb ugat.

– Úgy van, Benedek – mondta az öreg, és így folytatta: – Keresünk meg ezeket a fiúkat, hátha ők is megadják magukat és megszelídülnek, ha egy erősebbel találkoznak! Mármint velünk.

– Ezek soha! – szipogott Saci, mire Titi kedvenc nagyobbik lányunokámra nézett.

– Soha ne mondd, hogy soha, Sárika, drága!

Ezután Titi szomszéd megkérdezte Benit, vajon nem tudja-e véletlenül, hol lakik a Csótány becenevű fiú, vagy a Fésűs?

Beni nem tudta. De azt tudta, hogy suli után néha a játszótéri dühögőben szoktak focizni. Felkerekedtünk, és kimentünk a játszótérre.

A fiúk valóban ott voltak mind a hatan. Fociztak.

A dühögőt magas drótkerítés vette körül, hogy a játékosok a labdát ne tudják kirúgni. Csak egy kicsi bejárat volt a sarokban a sportpálya rövidebb oldalán.

ISMERITEK A KÖVETKEZMÉNYEKET?

Az egyik gyerek észrevette, hogy közeledünk, és szólt a többieknek. A fiúk abbahagyták a játékot, és elindultak a kijárat felé. Csakhogy Titi bácsi megállt a keskeny nyílásban, mint egy fegyveres őr a Trónok harca városkapujában.

– Jó napot! – mondta.

A fiúk morogtak valamit az orruk alatt, ami akár köszönés is lehetett.

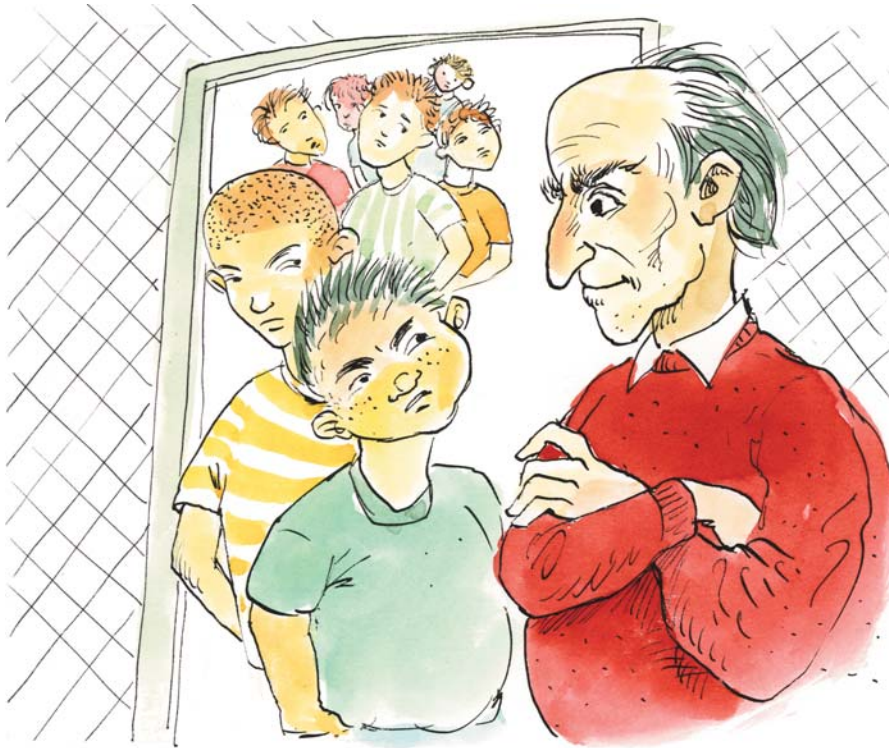
Titi bácsi ekkor bemutatkozott. Megmondta a teljes nevét, meg azt is, hogy nyugdíjas rendőralezredes.

A fiúk ettől egy kicsit zavarba jöttek, némelyik elsápadt.

– Ma elvettétek Sárikától a mobiltelefonját és lökdöstétek – mondta Titi szomszéd. – Ezzel elkövettétek a rablás és a testi sértés bűnét.

– Hogy *mink?* – pillantott társaira az elől álló túskehajú srác. – Mi aztán nem! Itt fociztunk egész délután. Össze tetszik téveszteni...

A fiúk óvatosan röhögcséltek, de a túskehajú csak bambán bámult ránk, mint aki meg van sértve a gyanúsítgatásért.

Sacira néztem. Dühös pillantásából láttam, hogy ez a fiú lehet Csótány, a vezér.

– Szóval nincs nálatok a kislány mobilja? – kérdezte a szomszéd.

– Nincs – mondta a túskehajú. – Nem is ismerjük ezt a gyereket.

Hirtelen felhangzott az ismerős dallam, a Bitch Lasagna, ami Saci mobiljának a jelzése volt, ha Beni hívta.

Csótány zsebe felől énekelt a dallam.

A túskehajú nem mozdult.

– Vedd csak fel nyugodtan! – mondta Titi szomszéd. – Téged hívnak. Lehet, hogy sürgős. Van időnk.

– Nem érdekes. Biztos az anyám.

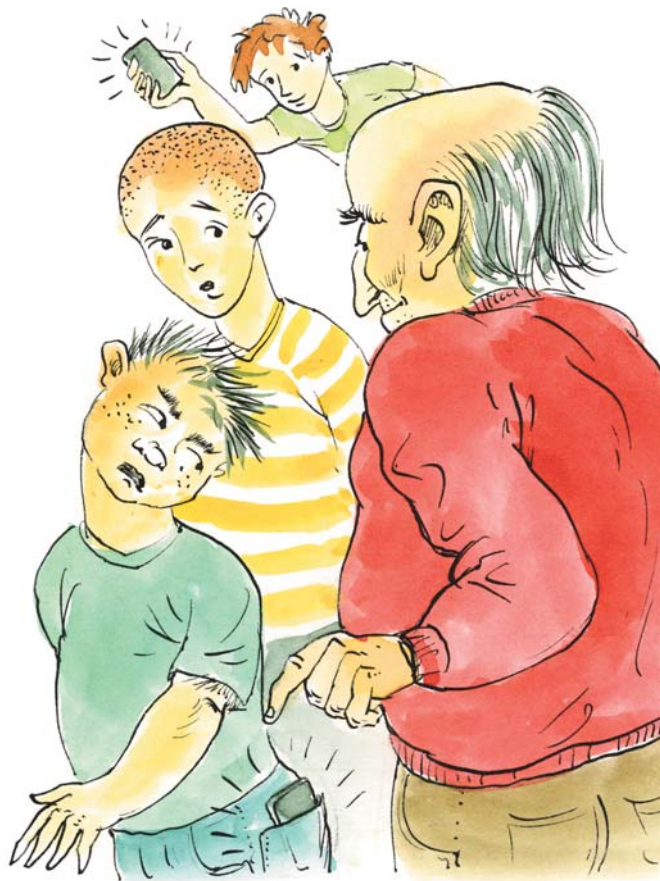
Titi bá' betyárosan összevonta a szemöldökét, úgy nézett a fiúra. Sok régi bűnöző ismerte ezt a pillantást. Vallatás közben nem jelentett számukra semmi jót.

Csótány kivette a zsebéből Saci daloló mobilját, és rápillantott. Aztán Benire nézett, aki felmutatta a telefonját.

– Csak vicceltünk – mondta a túskehajú most már sokkal halkabban. – Holnap visszaadtuk volna.

Titi szomszéd bólintott, aztán megkérdezte:

– Megbeszéljük ezt a dolgot most itt, vagy küldjek holnap rendőröket az iskolába értetek, és a kapitányságon tárgyaljunk inkább?

– Inkább most itt – motyogta Csótány és a banda kivonult Titi bá’ pocakja előtt a dühöngőből. A túskehajú visszaadta Sacinak a mobilt, aztán mindenki leült a fűbe. A banda az egyik oldalra, mi a másikra.

Az én okos fiúunokám hozott egy-egy széket nekem meg Titinek.

A dühöm valahogy elmúlt már, és úgy láttam, hogy Beni meg Saci is nyugodtabbak. Kíváncsiak voltunk, mi következik. Mit beszél meg Titi szomszéd a fiúkkal és hogyan?

– Az előbb már említettem – kezdte a szomszéd halkán és nyugodtan –, hogy a mai akciótokkal elkövettétek a rablás és a testi sértés bűnét. Nyújtsa fel a kezét, aki már elmúlt 12 éves!

Csótány meg még egy fiú, egy vékony kopasz jelentkezett.

– Ti ketten már büntethetőek vagytok, tehát ha a rendőrök előállítanak beneteket, akkor fénykép készül rólatok, és ujjlenyomatot vesznek a bűnügyi nyilvántartás számára. Aztán bíróság elé kerülhettek, és a bíró ítéletet hoz. Javítónevelőintézetbe kerülhettek. Nem kellemes, higgyétek el! Ez a büntetés ezután minden papíroton, hivatalos okmányotokon rajta lesz, ha tovább akartok tanulni vagy munkára jelentkeztek.

A TENEREN IS TÚL

BENEDEK: „Tudom, hogy anya hazajön! Igaz, hatalmas vihar volt aznap reggel a tengeren, mikor anya eltűnt. Óriási hullámok, orkán és szél. De anya nagyon jó úszó volt. És hiába keresték, nem találták meg. Azért nem, mert él!”

A HÓ FOGSÁGÁBAN

KRISZTI: „Nem megyek a nagyihoz! Nem megyek a tanyára! Se tévé, se telefon, se térerő! És tudom, hóvihar lesz! Nem akarok ott karácsonyozni! Segítség!” Minden gyerek felnőttként tud cselekedni, ha nagyon muszáj!

– A családokat dühöngeni fog – folytatta kis szünet után Titi szomszéd. – És a barátaitok egy része is elfordul tőletek. Ha pedig a suliban vagy a sulikörnyékén eltűnik valami, először rögtön benneteket vesznek elő: hol voltatok a büntett idején? Mit csináltatok? Alibit kell igazolnotok. És a 12 éven aluliakkal is ugyanez történik. Az iskolában rendőrök kérdezősködnek utánaatok, a tanárok, szülők, diákok pedig csúnyán néznek rátok. Ez a folt, ez a bélyeg, ha világos, miről beszélek, lassan fakul, lassan múlik el. Érthető volt, amit elmondtam?

A fiúk szemén látszott, hogy: igen. A vékony, kopasz, aki szintén elmúlt már 12 éves, a szája szélét rágta és a cipője orrát nézte. Úgy nézett ki, mint aki mindjárt elsírja magát.

– Ha érthető volt, akkor megkérem vezéreteket, Csótány barátunkat, hogy ismételve elmondandóm lényegét.

– Minket már büntethetnek Kopasszal – morogta a túskehajú. – Fotót meg ujjlenyomatot csinálnak... És mindenki tudhatja, mi történt. Otthon is meg a suliban is. És ha tovább akarunk tanulni, vagy jelentkezünk dolgozni... ez egy rossz pont.

Titi szomszéd bólogatott.

– Oké! Ezt megbeszéltük. Köztünk marad. Senkinek egy szót se arról, mit csináltatok Sacival. Mi sem beszélünk róla, ti se mondjátok. De ha még egyszer előfordul ilyesmi, akkor már nem beszélgetés lesz, hanem kihallgatás a rendőrségen. Mindenki megértette?

– Igen... értettük... értettem – motyogták a fiúk.

– Nos – állt fel Titi szomszéd –, akkor már csak egy dolgot kell megtennetek, mielőtt elválnak egymástól.

Csótány először nem értette, mire céloz az öreg. Aztán felfoghatta. Tulajdonképpen nem volt buta gyerek. Nem véletlenül lett ő a bandavezér.

Felállt és odament Sacihoz.

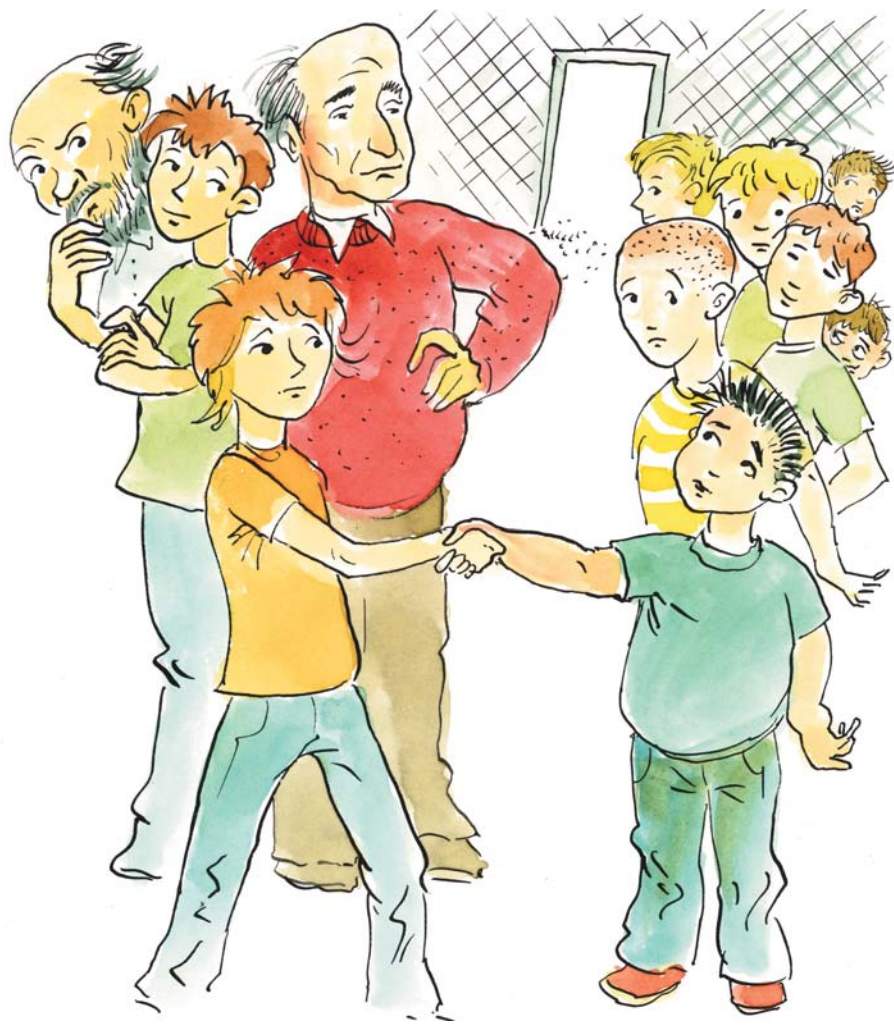
– Bocs! – mondta. – Bocsánat, hogy elvettem a telódat!

Kedvenc legnagyobb lányunokám felállt és bólintott.

Nem tudta, mit kell ilyenkor mondani vagy csinálni.

Ezt nem tanítják az iskolában. Meg talán otthon sem.

Őszintén szólva, én se tudtam pontosan.

Mondja azt, hogy „ugyan már, nem történt semmi”? Ez butaság!

Mindenesetre kezet fogott Csótánnyal, mint egy miniszterelnök, aki háború helyett kibékül a másik elnökkel.

Az a baj, hogy a miniszterelnökök gyakran butábbak, mint a gyerekek. Kézfogás helyett háborúznak. Nincs mellettük Titi szomszéd, aki az elfogadható béke feltételeit kidolgozza.

A banda többi tagja is felállt, és mind Saci elé járultak.

Azt motyogták, hogy: Bocsánat! Vagy azt, hogy: Bocsánatot kérek! Majd kezét fogtak okos unokámmal.

Titi szomszéd is kezét fogott velük, mindegyikkel külön-külön.

Én nem.

Nem fogok kezét azokkal, akik az unokámat fenyegetik akkor sem, ha bocsánatot kérnek. Én már csak ilyen vagyok. Idős ember nehezen változik. Vagy, ahogy magyarul mondják: öreg kutya már nem tanul új mutatványokat.

A fiúk elmentek, Titi bá' pedig összecsapott szemmel, ravasz módon rám nézett, mint szigorú tanár a gyenge tanulóra.

– Ugye, hogy nem kellett erőszak, szomszéd?

– Oké, nem kellett... De azért nagyon viszketett a tenyerem, mikor ez a Csótány letagadta a lopást.

– Viszketett?

– Viszketett.

– Olyankor meg kell vakarni. Vagy be kell kenni egy kis bőrnyugtató krémmel.

Adjak?

– Nem, kösz! – morogtam. – Arra még telik.

GALAMB- NAGYMAMA

A nagymama galambbá változik, hogy találkozhasson az unokájával. Cecilia beszélget a tesójával, aki még meg sem született. Ha képzelsz magadnak egy kutyát, az meg is haraphat. Ha nevetni akarsz vagy meghatódni, akkor ez a te könyved.

LÁTTAM, MI TÖRTÉNT

Rob tanítás után kirohan az iskolából, és majdnem fellöki Anit. A lány sírva elszalad. A két fiatal délután együtt nevetgél a plázában. Ötvenhat tanú meséli el, mit látott. Ötvenhat tanú, ötvenhat különböző történet. Miért látja mindenki másképpen ugyanazt?

FELEJTSD EL A CSECSEBECSÉT!

Néhány nap múlva magam elé állítottam kedvenc nagyobbik lányunokámat.

– Legyél szíves, Sacikám, mondd meg a telefonszámomat! És anyád meg apád mobilszámát is!

– Minek, Papa? Benne van a telóban.

– Az kevés! Kívülről kell tudnod!

– Minek, Papa? Rátok nyomok a Kedvencekben és kicseng.

– Aha! És ha elrabolják a mobilodat megint, akkor mit nyomsz meg?

– Nem rabolják el többet, az tuti!

– Tudod, mi a tuti? Az, hogy reggel felkel a Nap és este lemegy. Az a tuti! Mi történik, ha elkap egy rossz arc az utcán, és kirántja a kezedből a táskádat, amiben a mobilod van? Hogy hívsz fel minket, ha nem tudod kívülről a számunkat?

Saci mérgesen megrázta a fejét.

– Tudsz még ilyen kedves szörnyűséget mondani, Papa? Utálok, ha ijesztgetnek!

– Nem ijesztgetni akarlak, Sacikám, csak vigyázok rád. Lemerülhet a mobilod, elromolhat, eltörhet vagy elvesztheted. Ha bármi baj ér, tudnod kell kívülről a telefonszámainkat, hogy azonnal hívhass minket! Az életben sok minden olyan, mint a pispis. Ha nem kell, akkor egyáltalán nem kell. De amikor kell, akkor nagyon kell.

– Na, ezt jól megmondtad, Papa!

Mielőtt folytatnám izgalmas beszélgetésünk ismertetését, és az azt követő még izgalmasabb és váratlan eseményeket, el kell mondanom, hogy nem véletlenül faggattam a telefonszámokról Sacit.

Sokat tanultam a mobilrablásos történetéből. És még van mit tanulnom! Mint a mondás tartja: *jó papa holtig tanul*. (Vagyis, a mondás szerint, *jó pap holtig tanul*, csak átírtam.)

És nem csupán azt tanultam meg Saci mobiljának elrablása után, hogy ha gyerekek követnek el valami büntettet, akkor a megbüntetésük előtt beszélgetni kell velük. Legalábbis ajánlott, mert lehet, hogy nem tudják pontosan, mit követtek el, és mi lehet a tettük következménye.

Azt is megtanultam, hogy az unokáimat fel kell készíteni a rosszra. Vagyis arra, hogy nemcsak jó történhet velük az életben, hanem rossz is. Például az utcán.

Úgyhogy a büntettek megelőzéséről számtalan okos tanácsot olvastam el a neten. És beszéltem Titi szomszédal is, aki a rend őre volt, tehát elég sokat tud a gyerekekre leselkedő veszélyekről meg a védekezésről ellenük. (Nem a gyerekek ellen! A veszélyek ellen!)

Tititől tudtam meg azt is, hogy a gyerekeknek meg kell tanulni a szüleik telefonszámát.

Saci még aznap este bemagolta.

Beninek nem kellett megtanulnia, mert tudta.

Hiába...! Az én memóriámat örökölte!

Én még arra is emlékszem, hogy...

Izé... Mit is akartam mondani? Na, mindegy!

Másnap reggel az unokáim már éppen indultak volna az iskolába, amikor megláttam Saci nyakában az aranyláncát, amelyet a ceglédi nagytól kapott.

– Ne! Ne!! – ordítottam, mire Saci elejtette a táskáját, Tapi pedig berohant az ágy alá.

– Papa! – mordult rám a menyem, Anita. – A frászt hozod ránk! Mit ne?

– Az aranyláncot ne! – kiáltottam és kedvenc nagyobbik lányunokám elé vettem magam. – Azonnal vedd le! Titi szomszéd azt mondta, hogy semmiféle feltűnő csecsebecse, értékes tárgy ne legyen rajtatok. Se lánc, se gyűrű, se drágának látszó fülbevaló. És az utcán sohase vegyétek elő a mobilt! Mert lánc, gyűrű, fülbevaló, mobil egy bűnöző számára felhívást jelent a rablásra. Ahogy a mondás tartja: alkalom szüli a tolvajt!

Anita bólintott.

– Papának kivételesen igaza van. Add ide az aranyláncodat, Sacikám, vagy dugd el a blúzod mögé! És a mobilt valóban ne vegyétek elő az utcán.

Hevesen bólogattam. Csodálatos volt, hogy a menyem egyetért velem – tíz évenként egyszer.

– Ne haragudjatok, de ez a ruha is feltűnő! – mutattam kedvenc nagyobbik lányunokám igen csinos ruhájára. – Olyan vagy, mint egy céltábla. A rossz emberek azonnal észrevesznek...!

Saci rám vicsorította fogszabályozóval csodálatosan rendbe hozott, gyöngyházragyogású fogsorát.

– Papa! – acsargott, mint Tapi kutya az idegenekre. – Nem akarsz egy zsákot a fejemre húzni, hogy ne legyek feltűnő?

Elgondolkodtam. Nem is rossz ötlet!

APA
20-45232??

ANYA
30-296-5??

PAPA
70-482-6??

NYOMOZOM AZ UNOKÁIM

Aggódtam. Igaz, hogy Saci eldugta a nyakláncát és levette a gyűrűjét, Beni pedig otthon hagyta az óráját, és megígérte, hogy nem mobilozik az utcán. De az aggodás olyan, mint a viszketés: magától nem múlik el.

Mit csináljak? Mit csináljak? Hogyan vigyázzak az unokáimra? Hogyan óvjam meg őket a rájuk leselkedő utcai veszélyektől? Mert a rettenetes veszélyek horrorfilmjének jelenetei úgy száguldoztak agyam képernyőjén, mint versenyautósok a Hungaroringen.

1. film: Kicsapódik mellettük egy kocsiját és berántják őket a kocsiba! Emberrablás! Segítség!

2. film: Egy kedves néni meghívja őket a házába és süteménnyel kínálja édesszájú unokáimat. De a sütemény mérgezett! (Vagyis izé... Ez nem egy mesében van?)

3. film: Oké, a süti nem mérgezett, csak altató van benne. Mikor elalszanak, a kedves néni befűti a kemencét és... és... (Pardon! Ez is egy mese, nem?) Na, mindegy! Az a lényeg, hogy ha az unokáit igazán szerető nagypapa vagyok, nem engedhetem ki őket egyedül abba a brutális külvilágba!

És akkor megszületett a fejemben a hatalmas ötlet: titokban elkísérem az unokáimat az iskoláig! Igen, igen! Messziről, óvatosan fogom kíséreni őket, hogy észre ne vegyenek. Így biztonsággal vigyázni tudok rájuk, és azt is ellenőrizhetem, hogyan viselkednek az utcán. Mit csinálnak, ha idegenek szólítják meg őket? Beszélgetnek velük? Elszaladnak? Vagy röviden válaszolnak és rögtön indulnak tovább? Mit csinálnak, ha nagyobb gyerekek zaklatják, lökdösik, provokálják őket? Túriki? Védekeznek? Visszaütnek?

No és persze, Sacit és Benit követve azt is ellenőrizni tudom, hogy betartják-e a közlekedési szabályokat, amelyekről annyit tanultunk már.

A zebrán mennek át a másik oldalra? Megvárják, amíg zöld lesz a lámpa, vagy már a sárgánál elindulnak? A gyalogosoknak kijelölt járdán mennek vagy rátévednek a kerékpárútra is, ami veszélyes?

Hurrá! – kiáltottam magamban. – Csodálatos ötlet! Ha utánuk megyek, az ellenőrzésem alatt tarthatom minden lépésüket. Zseniális!

Mikor az unokáim elindultak, utánuk lopakodtam, mint egy magándetektív nyomozó abban az ezer bugyuta krimiben, amelyeket életem során láttam.

Mentem. Ők is mentek. Szépen egymás mellett mentek. Követtem őket. Persze csak óvatosan. A fal mellett osonva. Talán száz méter volt közöttünk.

Ha észrevettem, hogy hátrapillantanak, beugrottam egy kapualjba. Vagy egy fatörzs mögé perdltem. Esetleg hozzátapadtam egy üzlet kirakatához.

Unokáim egyébként nagyon szépen viselkedtek. Beszélgettek, nevettek. Talán éppen rajtam, hogy reggel mennyire aggódtam. De ezért egyáltalán nem haragszom. Inkább rajtam ne vessenek, mint bármi más on sírjanak!

Az úton senki sem állította meg őket. Nagyobb fiúk sem bukkantak fel, hogy zaklassák az unokáimat. Asszonyok, férfiak, gyerekek jöttek-mentek mellettük, de hál'istennek, ahogy anyám mondta régen, nem volt semmi veszélyes számukra, semmi ijesztő.

Megjegyzem, az emberek szemében talán kicsit furcsának tűnhetett, ahogy ott somfordálok, settenkedem óvatosan, el-elbújva a lámpaoszlopok meg a fák mögé.

Egy asszony nagy kosárral a karján rám is szólt.

– Mit csinál itt maga, öregem? Mit lopakodik? Mit lesegeti azt a két gyereket? Még a szeme sem áll jól!

De erre csak elvigyorodtam és legyintettem, hogy hagyjon békén, és ne csináljon itt feltűnést. Mert ugye, kinek mi köze hozzá, hogy egy nagypapa aggódik? Jogom van rá. Az én unokáim! Akkor követem őket, amikor akarom!

Saci meg Beni már majdnem elérték az iskolát, amikor egy rendőrautó szirénázva mellém csapódott, két zsarú kiugrott belőle, és rám rikoltva lerohantak.

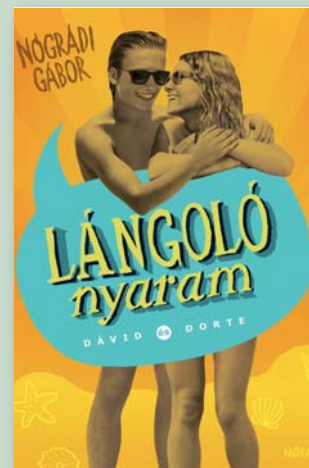

A GONOSZ HÉT NAPJA

A tizennégy éves Alex lóg az iskolából, lop egy kutyát, hazudik, szemétkedik – haragszik a világra. Foltosnak, a lopott kutyának csodálatos képessége van: Alex minden gazembersége után éveket öregszik. (14+)

LÁNGOLÓ NYARAM

Dávid gátlásos, tizenöt éves magyar fiú. Dorte dán kamaszlány. A szüleikkel nyaralnak egy görög szigeten, és egymásba szeretnek. A humoros, kalandos regényt a kamaszszerelem lassan kibontakozó őszinte története teszi különleges élménnyé. (14+)

- Kezeket fel! Álljon a falhoz! Ne mozduljon!
- Na, de kérem...! – kiáltottam. – Mi ez? Mi van?

Az egyik rendőr villámgyorsan végigtapogatott, nincs-e nálam fegyver, a másik pedig közben azt hadarta:

- Gyanús viselkedése miatt állampolgári bejelentésre előállítom!

Aztán elővett egy kártyát, és felolvasott róla egy szöveget:

– „Jogában áll hallgatni. Bármi, amit mond, felhasználható Ön ellen a bíróságon. Joga van egy ügyvéddel beszélni. Ha nem tud ügyvédet fogadni, az állam fog kijelölni egyet Önnek.” Megértette a jogait?

– Igen, kérem... igen, megértettem – dadogtam. – De mit akarnak? Miért fogtak el? Nem csináltam semmit!

Akkor azonban már egy rakás ember tolongott körülöttem. Az öklüket rázták és kiabáltak:

– Kukkoló! Mutogató! Pedofil! Az ilyeneket börtönbe kell zárni! De előtte jól megverni!

Köztük volt az az asszony is, aki rám szólt, mert gyanúsnak talált. Aha! Ő hívhatta ki a rendőröket.:

– Az ilyenek ijesztgetik a gyerekeinket! – sikoltotta. – Mocskos vénember! Én kivégezném!

Az utolsó ötletre egy csillogó szemű gyerek felkiáltott:

– Könyörgöm, akasszuk fel!

Az egyik rendőr már éppen meg akart bilincselni, amikor Beni meg Saci futva megérkeztek. Úgy látszik, észrevették a hátuk mögött a rendőrautót, és meghallották a zajongást.

– Papa! Papa! Mit csinálnak veled? – rohant oda Saci, és közém meg a rendőrök közé vetette magát.

– Mit akarnak a nagyapámmal? – sikoltotta kedvenc nagyobbik lányunokám, de olyan magas fejhargon, hogy szegény rendőr összerezett és hátrált két lépést. – Tegye el azt a bilincset, de gyorsan!

– Minket kísért az iskolába! – kiáltott Beni is, amikor felismerte a helyzetet. – Minket kísért az iskolába, csak... lemaradt egy kicsit. Papa, jól vagy?

– Jól, persze... – dadogtam. – Csak lemaradtam egy kicsit...

A két rendőr az unokáimra pislogott.

– Bocsánat! Félreértés történt – mondták, és tisztelegtek. Aztán elhúztak a kocsijukkal, most már vijjogás nélkül

A rikoltozó emberek is eltűntek némán és villámgyorsan az asszonnyal együtt, aki telefonált a zsaruknak.

Az unokáim álltak és engem néztek. És néztek, és néztek.

Érdekes, néha tekintettel többet lehet mondani, mint szavakkal.

– Jól van – motyogtam. – Hibáztam. Nem bíztam bennetek. Bocsánat!

– Most menj haza, Papa! – javasolta Beni. – És pihenj le egy kicsit, oké?

– Oké!

– Haza tudsz menni egyedül? – kérdezte Saci, de erre a – mellesleg jogos – szemtelenkedésre nem is válaszoltam.

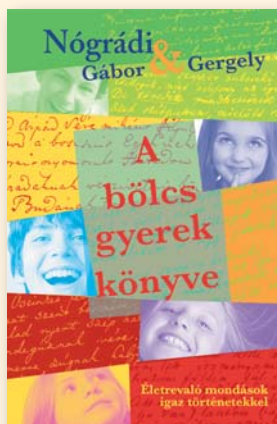
– Otthon találkozunk – mondtam és lehajoltam az unokáimhoz.

Megöleltek, megpusziltak, megértettek és megbocsátottak.

Igen, bevallom, aggódom. Nem tudom abbahagyni.

A szülők meg a nagyszülők életük végéig aggódnak a gyerekeikért, az unokáikért, akik majd felnőnek és akkor ők is meg fogják ismerni ezt az érzést.

Negyvenkét, világszerte ismert bölcsesség, mondás, szólás igazságát bizonyítják saját életükből vett példákkal a szerzők. „A türelem keserű, de gyümölcse édes.” „A legjobb dolgok az életben nem dolgok.” „Ha azt akarod, hogy szeressenek, te is szeress.” stb. Más ismerni egy igazságot, más megérteni, és más alkalmazni az életünkben.

Nógrádi Gábor művei

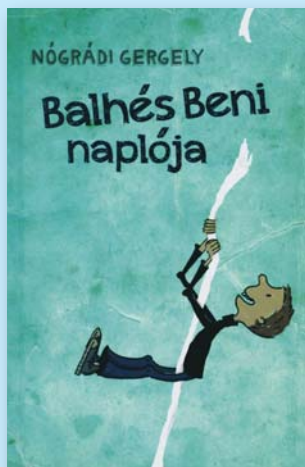
www.nogradi.hu

Magyarországon először jelent meg húsz éve gyerekek számára a pénzről, a takarékoságról, a munkáról, a vállalkozásról, az üzletről és a piacról szóló könyv. Játékos feladatok, humoros történetek, megszívlelendő idézetek mellett közel száz karikatúra teszi szórakoztatóvá az életbevágó témát.

A négy kiadásban megjelent, és Cakó Ferenc homokrajzai-val illusztrált kötet rövid balladáiban beszélnek életükről a lovak, a kutyák, a macskák, de megszólal a galamb, az aranyhőrcsög, a hatyú, a liba, a veréb, a bárány, a foka, a majom, az elefánt, a bika, a tehén, a teknős, a mókus, a kígyó, a tigris, a sólyom, de még egy medve, és a nagy hal is.

Komisz egy kiskamasz ez a Beni! Mindent tönkretesz, mindenkit örületbe kerget. Főhősünk naplójából azonban kiderül, a rosszkodásával pusztán szeretetet akar kicsikarni a felnőttekből. Csak ne volna olyan borzalmas a helyesírása! (A művet hangoskönyv változatban is kiadták.)

Nógrádi Gergely művei

www.gergelynogradi.com

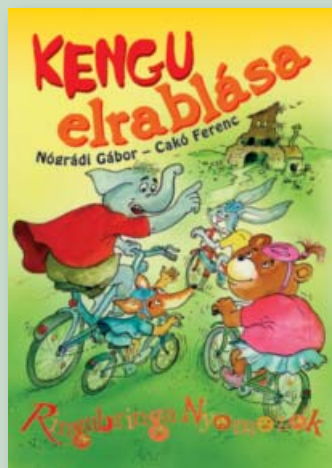
Szilás Pali egy éjszaka kutyává változik. Vajon milyen varázslatos erők állhatnak a hátborzongató és mulatságos varázslat mögött? Vajon a szerelmese sem ismeri fel a fiút a kutyában?

Az afrikai kislány, Csicsi egy törzsi háborúban elveszti a szüleit. A koromfekete apróság a Vau! című regényből már jól ismert Szilas családhoz kerül. Érkezése után néhány nappal elrabolják. De miért? És mi lesz a sorsa?

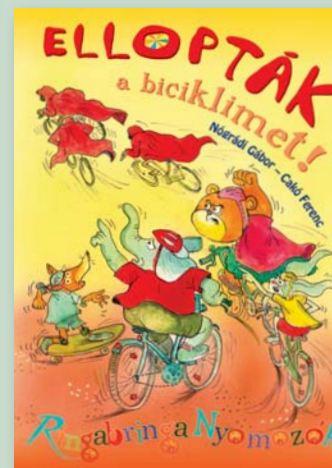

Sok száz tábla van az utcákon, az épületekben, a parkokban, a strandokon, azaz körülöttünk mindenütt. Vajon mit jelentenek? A nagyalakú, csupa rajzos könyvvel azt szeretnénk, ha egyetlen gyereket sem érne közlekedési baleset.

A nyúl, az elefánt, a mackó és a róka a legbonyolultabb bűnügyeket is kinyomozza. Minden oldal csupa rajz, játékos betű, rejtélyes, rejtvényes szöveg. Mire elolvasod, mire végigneveted, jobban fogsz olvasni. Tanulj szórakozva! Szórakozz tanulva!

Ringabringa sorozat 1.

A négy kis állatkölyök Karóka ellopott bicója után nyomoz. Mindenkinek van egy zseniális ötlete: hogyan lehetne a tolvajokat megtalálni. Ötlet van, eredmény nincs. A maci balettozik, az elefánt hegedül, a róka siránkozik, Nyíl-Nyúl pedig mindent feljegyez.

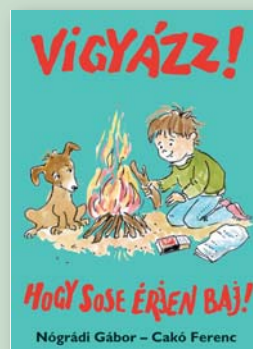
Ringabringa sorozat 2.

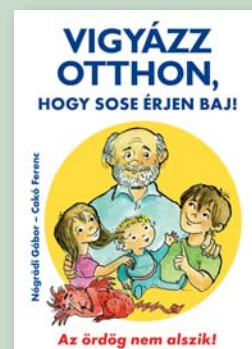
A Papa, unokái segítségével vidám, kalandos helyzetekben tanulja meg a kerékpáros közlekedés szabályait. Jobb ma egy könyv, mint holnap a felsebzett térd, nem? Fejezetcímek: Mountain bike vagy trekking? Ez kötelező, az nem. Egy kortyot sem, Papa! Kerüld ki vagy fejbe vághat! Éljen az elsősegély tanfolyam! Jó Papa holtig tanul. Tekerjünk télen is! Ha jól akarsz, számíts a rosszra!

A mobilozás – beszélgetés, sms-ezés, netezés – miatt számtalan súlyos baleset történik. Gyerek és felnőtt együtt tanulhatják meg a vidám, kalandos helyzetekből, humoros illusztrációkból, mire kell figyelni, mire kell vigyázni a járdán és az utakon.

Százhatvan színes oldalon szórakoztatva, vidám szövegekből és rajzokból megtudható, mire kell vigyázni a utcán, a hegyekben, az erdőkben, a járműveken, a vízben és a viharban, a télben és a nyárban. Az életben.

Az aggódo Papa és három okos unokája tizenhat vidám történet segítségével mesélik el a gazdagon illusztrált könyvben, hogy az otthoni élet ugyan sok veszéllyel jár, de ezeket a veszélyeket el lehet kerülni.

Új!

Megjelenés:
2020.
október 15.

Nógrádi Gábor

A CSERE

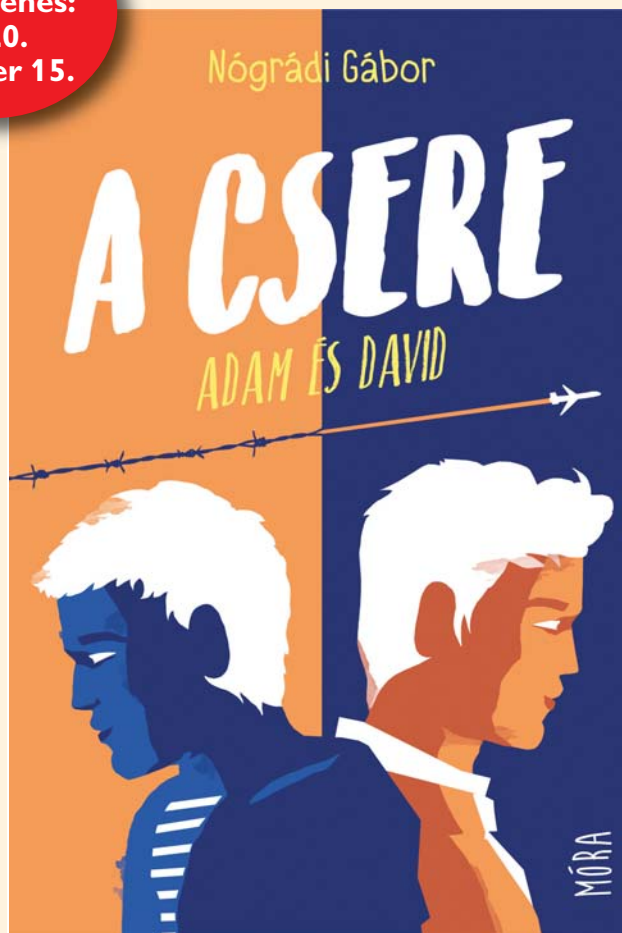
Adam és David

A tizenhat éves Adam, mint minden kamasz és minden szegény, jobb életről álmodozik. Mikor beúszik a tengerbe, hogy közelebről lássa egyik vágyálmát, az elnöki jachtot, találkozik Daviddal, az Elnök fiával. Kiderül, hogy a megszólalásig hasonlítanak egymásra.

Hogyan lehetséges ez?

Szerepet cserélnek. David üldözött menekült lesz, Adam pedig az Elnök – széltől is óvott – fia. Az izgalmas történet előképét Mark Twain *Koldus és királyfi* című regényéből ismerhetjük.

Nógrádi Gábor 30. ifjúsági könyve ugyanolyan szívszorító, katartikus, de ugyanakkor olvasmányos és szórakoztató, mint eddigi regényei a Gyerekrablástól a Petepitéig.

Irodalmi lektor: Reményi József Tamás • Szakmai lektor: Fekete Gy. Attila
Korrektor: Kerényi Kata

Szöveg © Nógrádi Gábor 2020
Illusztráció © Cakó Ferenc 2020

www.nogradi.hu
Presskontakt Bt. 2131 Göd, Pf. 82
Felelős kiadó a Presskontakt Bt. ügyvezetője
info@presskontakt.hu
ISBN 978-615-5245-10-7

Műszaki szerkesztő: Székelyhidi Ilona • Szöveggondozás: GRAF-Ica Bt.

NÓGRÁDI GÁBOR

író, filmforgatókönyvíró,
színpadi szerző (1947–)

Díjai – többek között –:

*IBBY Nemzetközi Könyvdíj (Petepite),
IBBY Írói Életműdíj, Janikovszky Éva-Díj.*

A legnépszerűbb élő ifjúsági író az OSZK felmérése szerint (2010). Több regénye szerepel a tankönyvekben, mint kötelező olvasmány (*Gyerekrablás a Palánk utcában, Petepite, Segítség, ember!*) A Móra Kiadónál 25 könyve kb. 750 ezer példányban jelent meg és fogyott el az elmúlt 30 évben.

Tanácsadó könyvei (1997–2017) a gyerekek ezreit menthették meg a balesetektől. Filmjeit (*Sose halunk meg, Csocsó, Meseautó stb.*) kétféle millió néző látta a mozikban.

www.nogradi.hu

CAKÓ FERENC

grafikus, festőművész,
animációsfilm rendező (1950–)

Díjai – többek között –:

*Érdemes művész, Kiváló művész,
Aranypálma (Cannes), Arany Medve-díj (Berlin),
Oscar-díjra jelölés, Oberhauseni fődíj.*

Számtalan könyvet illusztrált az elmúlt évtizedekben. Különleges hatású homokanimációs filmjeivel szinte minden jelentős nemzetközi fesztiválon fődíjat nyert.

Festményei a Magyar Nemzeti Galériában is megtalálhatók. Élő homokanimációs produkcióival Tokiótól San Franciscoig bejárta a világot. Ismertebb filmjei: *Sebaj Tóbiás* sorozat, *Zénó* sorozat, *Ad astra*, *Ab ovo*, *Hamu*, *A homok dala*, *A négy évszak*.

www.artsharmony.hu/cako-ferenc.html